

Verschijnt tweeweekelijks (niet in de zomer) - Algemeen directeur: ID'90 Brussel S. V.U.: D. Vaccaro

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

DE MOEIAL SPRAK MET

MET NIC VAN CRAEN

“HET IS ZO LOGISCH.”

JOHAN LEMAN

“WAT VOOR KEMELS?”

**WELK ONGENOEGEN
REGISTREERDE DE MICROFOON?**

VRIJE TRIBUNE

**“WEG MET DE STUDENTENDEMOCRATIE
AAN DE VUB?”**

Editoriaal

WAT MET HET KULTUURKAFFEE?

Waar gaat men heen als de druk en de examenstress te veel wordt? Waar kan men schuilen als de regen met bakken uit de hemel stort? Waar eet en drinkt men in een gezellige sfeer? Inderdaad, in het KultuurKaffee! Nu, de laatste weken deden enkele geruchten de ronde dat deze alom bekende ontmoetingsplaats zijn deuren zou sluiten en dat de studenten het deze examenperiode zonder het zonnige KK-terrasje zouden moeten stellen. Dit leek ons vrij onwaarschijnlijk, dus -onze reputatie hooghoudend- verdiepten we ons meteen in een grondig onderzoek...

Het verhaaltje begint bij de ontslagneming van de huidige uitbaatster van het KultuurKaffee, Annick Lamaire. Zij beweert dat het KK onmogelijk op een deftige manier gerund kan worden, omdat de inmenging van de academische overheid zorgt voor financiële overlast. De huurprijs van het KK is namelijk veel te hoog om een noemenswaardige winst te behalen, elke aankoop en elke bestelling moet aangegeven en verantwoord worden en er zijn in het ganse jaar ongeveer vijf maanden waar de opkomst in het KK daalt tot een minimum (examenperiodes, vakantie, juli, augustus en september). Maar Annick moet wel toegeven dat ze met spijt in haar hart ontslag heeft ingediend, want "dit werk verliep steeds in een aangename en gezellige sfeer". Alhoewel ze toch liever zou zien dat het KK volledig geprivatiseerd werd, in plaats van de huidige situatie waar men zich moet houden aan bepaalde regels.

Officieel zal Annick nog tot 1 juni het KultuurKaffee openhouden, waarna het zal worden overgenomen door een tot heden onbekend persoon. Er zijn namelijk nog geen kandidaten die zich willen belasten met deze taak. Kandidaturen mogen ingediend worden tot 22 maart en de enige criteria zijn om een waarborg van vier maanden te kunnen voorleggen en een bewijs van

goede zeden (plus andere rompslomp...). Desondanks deze kleine voorwaarden is het vrij onduidelijk waarom enthousiaste uitbaters bedanken voor de job van Annick... Misschien ligt de reden bij het contract dat men met de VUB moet ondertekenen? Of omdat men weigert tot concessies (bijv; om de huurprijs te verlagen...)

te komen, zodat het runnen van het KK financieel haalbaar zou worden?

Hoe de situatie zich ook draait of keert, het KK zal niet gesloten worden. Zo verzekerde ons Rita Hebbelinck, diensthoofd van de dienst Kultuur, die ook het beheer van het KultuurKaffee onder hun hoede hebben. Althans, misschien zouden de studenten wel enkele dagen voor gesloten deuren kunnen staan, omdat er een kans bestaat dat het KK een grote opkuis zal moeten ondergaan. En als er nu werkelijk nie-

mand wordt gevonden die het KK wil overnemen? Ook dan werd verzekerd dat er, zij het op "creatieve wijze", wel een oplossing zou gevonden worden... We vroegen ons ook af of de activiteiten binnen het KultuurKaffee bij overname gewijzigd zouden worden. Op die vraag kregen we te horen dat de nieuwe uitbater zich zal moeten houden aan de statuten van het KultuurKaffee, wat betekent dat deze zich ook zal moeten houden aan de activiteiten die de dienst Kultuur organiseren. Dus zal men nog steeds maandag kunnen luisteren naar het ontlukende talent tijdens het 'Vrij Podium' en tevens zal men iedere donderdag nog steeds de wat grotere bands kunnen bewonderen. Ook films zal men blijven draaien. Wat niet verzekerd kan worden, is dat de consumptie-prijzen hetzelfde zou blijven noch dat men hetzelfde gamma aan snacks zou kunnen behouden...

Dus, beste lezertjes, vreest niet, het KultuurKaffee zal niet gesloten worden noch zal het met de grond gelijk gemaakt worden, of dergelijke. Wel kan het zijn dat men op een zonnige examendag in juni eens niet zal kunnen genieten van de diensten van het KK, maar laat dit dan een extra stimulans zijn om tot goede studieresultaten te komen...

Mauger Mortier

Inhoud

<u>pagina 2</u>	<u>pagina 10</u>	<u>pagina 21</u>
<i>editoriaal</i>	<i>interview met Nic Van Craen</i>	<i>Vanuit de SoR, de nieuwe C.I.F.S.</i>
<u>pagina 4</u>	<u>pagina 15</u>	<u>pagina 23</u>
<i>vrije Tribune</i>	<i>VO-hoekje, debat migrantenstemrecht</i>	<i>The lost pages</i>
<u>pagina 5</u>	<u>pagina 17</u>	<u>pagina 25</u>
<i>standpunt</i>	<i>VO-hoekje, debat Israël-Palestina</i>	<i>K.U.T-SITE, Films</i>
<u>pagina 6</u>	<u>pagina 20</u>	<u>pagina 29</u>
<i>interview met Johan Leman deel 2</i>	<i>Opiniestuk Israël-Palestina</i>	<i>dans, 20 jaar Rosas</i>
		<u>pagina 30</u>
		<i>Kultuurkrant</i>

DIENST HUISVESTING

INDIENINGSDATA

VOOR DE AANVRAAG VAN EEN VUB-KAMER VOOR
ACADEMIEJAAR 2002-2003

VOOR 1 JUNI 2002

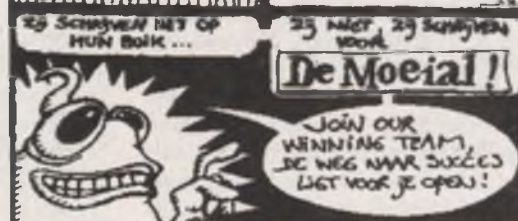
Alle huidige VUB-studenten
(ingeschreven voor academiejaar 2001/2002)

VOOR 14 SEPTEMBER 2002

Alle nieuwe VUB-studenten
(niet-ingeschreven voor academiejaar 2001/2002)

**ALLE LAATTIJDIGE AANVRAGEN WORDEN ALS NIET-
PRIORITAIR BESCHOUWD EN KOMEN ACHTERAAN OP**

SUCCES ! FORTUIN ! AVONTUUR!
POPULARITEIT, ROEM EN GEUK IN DE LIEDJE !

DE GAPENDE KLOOF TUSSEN RETORIEK EN WERKELIJKHEID

WEG MET DE STUDENTENDEMOCRATIE AAN DE VUB?

Vorige week donderdag werd er voor het eerst in de geschiedenis van deze universiteit, alle studenten afgevaardigden van de kleinste vakgroep tot de hoogste raad van bestuur door het Bureau voor Studenten Vertegenwoordigers (BSV) rond de tafel gebracht. Het doel van de bijeenkomst bestond erin een democratisch platform samen te stellen, die op representatieve basis alle studenten van de universiteit zou vertegenwoordigen. Gezien het zwaar problematisch karakter van de studentenafvaardiging tot nu toe, (gebrek aan engagement, gebrek aan ondersteuning, systematisch blokkeren van alle studentenvoorstellen, wantrouwen van de administratie, overheid die afvaardiging beschouwd als problematische bemoeilijking van hun beleid, enz.) werd er op de vergadering de wens geuit vanwege de volledige groep afgevaardigden, om op constructieve basis tewerk te gaan en om de inspraak aan deze universiteit weer op kwalitatieve wijze te laten functioneren.

Geen democratie aan de VUB

Vorige week donderdag werd er voor het eerst in de geschiedenis van deze universiteit, alle studenten afgevaardigden van de kleinste vakgroep tot de hoogste raad van bestuur door het Bureau voor Studenten Vertegenwoordigers (BSV) rond de tafel gebracht. Het doel van de bijeenkomst bestond erin een democratisch platform samen te stellen, die op representatieve basis alle studenten van de universiteit zou vertegenwoordigen. Gezien het zwaar problematisch karakter van de studentenafvaardiging tot hiertoe, (gebrek aan engagement, gebrek aan ondersteuning, systematisch afschieten van alle studentenvoorstellen, wantrouwen van de administratie, overheid die afvaardiging beschouwd als problematische bemoeilijking van hun beleid, enz.) werd er op de vergadering de wens geuit vanwege de volledige groep afgevaardigden, om op constructieve basis tewerk te gaan en om de inspraak aan deze universiteit weer op kwalitatieve wijze te laten functioneren. Op een hoogst naïeve wijze dachten de studentenafgevaardigden van het BSV, gezien het enthousiasme van de nieuwe generatie afgevaardigden, dat ze de VUB overheden tevens zouden kunnen overtuigen van het systeem beter te laten functioneren en om de inspraak beter te verspreiden onder de studenten.

Het feit is dat nu, dat weinig mensen weten hoe de VUB functioneert. Niemand weet waar de raden exact voor staat, niemand weet precies waar de Sor voor staat of wat de bevoegdheden zijn van een vakgroep. Het rectoraat wil de enige verworvenheid van de studenten, zijnde de Sociale Sector Studenten volledig afbouwen en hervorm-

eren. Ze willen de verworvenheden van de studenten afnemen, en niemand weet van iets. Om die monstrueuze en duistere onwetendheid bij de studenten even te verlichten, stelden de studenten afgevaardigden van deze universiteit voor een zeer eenvoudig maar verrassende ingreep te plegen. Ze stelden voor om gewoon een week elke dag een activiteit te doen, rond inspraak en democratie. Kwestie dat jullie, studenten van deze Vrije maar niet altijd zeer democratische universiteit, gewoon eens zouden weten, waar en hoe hier alles draait. Wat is een vakgroep, of een faculteitsraad? Wat is de Sor en het BSG? Wat als een prof niet goed lesgeeft of wat als hij mensen onrechtmatig buist? Of wat als het semesterstelsel zal worden doorgevoerd? Wat zullen we nog kunnen medebepalen indien ze alle bevoegdheden van de Sor afnemen?? Waar gaat de studentendemocratie naar toe? Wat hebben jullie er in te zeggen??

Wel het rectoraat, in haar meest overkoepelende hoedanigheid, samen met de verantwoordelijke aangesteld ter bevordering van de studentaangelegenheden, weigerde het project ter installatie van een democratisch studenteninspraak te ondersteunen. Jammer beste medestudenten maar men heeft liever dat jullie niet zouden weten hoe het hier functioneert. Wie weet jullie zouden tevens kunnen inzien hoe er vanuit het rectoraat wordt gekeken naar studentendemocratie?

De argumenten van de rector waren dat hij zoiets niet georganiseerd zag in drie weken, terwijl het effectieve werk op 3 dagen klaar is. Hij wou ook niet dat studenten zouden inzien hoe slecht de democratie hier draait. Nu aan het werk van het nieuwe Bureau

voor Studenten Vertegenwoordigers te zien, zou ik dat niet op die wijze hebben geformuleerd. Wij, vertegenwoordigers, zouden slechte dokters worden omdat we de onwetendheid van de studenten willen genezen met en kennisgeven over de VUB-structuren. Wat hebben jullie eraan om te weten wat het semestersysteem allemaal zal veranderen volgend jaar? Of wat hebben jullie er aan om te weten wat het structuurdecreet, die de Bologna-verklaring implementeert, betekent? Het voorstel werd zelfs geformuleerd, vanwege de overheden om nog een jaartje te wachten met uitleg geven, kwestie dat het te laat is om een mening over te vormen. Jullie moeten dom blijven beste studenten, trouwens jullie zullen daar toch niet in geïnteresseerd zijn.

De conclusie was formeel, het rectoraat ging onder geen enkele voorwaarde de studentenafgevaardigden helpen om de studentengemeenschap te informeren over het reilen en zeilen van deze universiteit. In tegendeel, op de vraag om profien iets te laten vertellen over 'de week van de inspraak' werd met een categoriek 'neen' afgeschoten. De pers zou maar halvelings en liefst niet worden geïnformeerd, het zou de uitstraling van de universiteit wel eens in het gedrang kunnen brengen.

Dit antwoord van de academische overheid kan worden beschouwd als een regelrechte verkrachting van het recht op inspraak en medezeggenschap en is een afrond naar de studentendemocratie in haar geheel.

Yvan Dheur

Bureau voor Studenten Vertegenwoordigers (BSV)

Standpunt

BUREAU VOOR STUDENTEN VERTEGENWOORDIGERS

DE STUDENTENDEMOCRATIE WORDT PRO-ACTIEF TEGENGEWERKT

We keren terug naar 1 oktober 2001 van dit academiejaar. Het Bureau voor Studentenvertegenwoordigers (BSV) vraagt achter de namen van de studenten in de verschillende vakgroepen en faculteitsraden. Daarvoor gaat ze eerst naar het secretariaat van de raad, maar zegde niet te beschikken over deze informatie en verwees het BSV door naar de faculteiten. Die werden opgebeld en zeiden een brief te willen ontvangen, gericht aan de decanen. Het bureaucratisch proces getrouw werden deze brieven meteen opgesteld en verstuurd. Twee weken erna hadden de studentenafgevaardigden nog niks ontvangen, waardoor ze besloten op bezoek te gaan bij de decanaatsecretaria

De processie van Echternach in veelvoud

Het eerste secretariaat, dat bezocht werd (waar men de wijsheid begeert), verwees naar de wetgeving over recht op privacy, en zei dat ze niet zomaar aan een student de namen van andere studenten mocht doorgeven. Het feit was dat het niet een student was die dat vroeg maar het bureau dat als doel heeft alle afgevaardigden bijeen te brengen. De logica volgend mag het BSV, de afgevaardigden, hun eigen doelgroep, niet kennen? Dan moet U mij vertellen hoe ze hier de inspraak moeten organiseren. Er werd toen ook gezegd dat mits toelating van onze eerwaarde rector deze gegevens wel zouden worden doorgegeven. Vooraaleer men dit antwoord overal zou geven, werd er meteen een afspraak met hem gemaakt. De Rector antwoordde dat het voor hem geen probleem was maar dat volgens hem het secretariaat van de raad over de betreffende gegevens zou beschikken. Opnieuw werd naar het secretariaat van de raad gegaan met dezelfde vraag. Opnieuw repliceerde het secretariaat van de raad dat ze niet over deze gegevens beschikte. Vriendelijk werd hen dan gevraagd of het mogelijk zou zijn dit op te zoeken. Het secretariaat antwoordde dat ze niet betaald waren om voor studenten te werken en dat wij het maar zelf moesten regelen.

Kafka had gelijk

Studentenafgevaardigden mogen elkaar niet kennen, wie weet, ze zouden zelfs eens kunnen samenkomen! De huidige voorzitter van het BSV werd er zot van. Hij heeft nog diezelfde 'stomme' vraag gesteld aan de voorzit-

ter van de raad van bestuur, Rik van Aerschot, via alle studentenafgevaardigden in de raad van bestuur, via de voorzitter van de Sor, Johan Lippen, en via Frank Winter, verantwoordelijke studentenaangelegenheden. Naar het schijnt moet, op deze manier, een studentonvriendelijke studentenadministratie alles zes keer worden gevraagd, eer ze willen overwegen of hetgeen hen gevraagd werd wel uitvoerbaar is. Uiteindelijk liet Frank Winter het punt agenderen op de decanenvergadering en een maand later begonnen de antwoorden zeer traag binnen te druppelen. Zonder deze situatie hadden we zes maand geleden al die studenten reeds kunnen samenbrengen. Bedankt nogmaals VUB.

Studentenafgevaardigden hebben zich bovenop deze belachelijke situatie, laten vertellen dat een van de stemmen die nu regelmatig de belangen van de studenten trachte te verdedigen in de meeste raden als niet representatief wordt beschouwd door de VUB over-

heden. Misschien dat zijn haartooi stoort of zou het zijn wat eronder zit? Als kers op de taart werd eveneens gezegd dat al hetgeen de studenten dit jaar zouden voorstellen of vragen, met een unaniem *NEEN* zou worden beantwoord. Als dit het geval is dan botsen we regelrecht tegen de basis waarde van onze democratie en dan zijn bezettingen van rectoraat en andere ondemocratische instrumenten van ons uit niet meer uit te sluiten.

In de hoop dat de administratie en de VUB overheid, het belang van burgerschapsopvoeding, inspraak, medezeggenschap en democratie, hun *godverdomme* zending, ten bate van de vooruitgang van de mensheid, zouden willen toepassen en er naar ageren.

Ten bate van studentendemocratie!

Yvan Dheur

Bureau voor
Studentenvertegenwoordigers

Interview

...MET JOHAN LEMAN (DEEL 2)

“WIE SCHRIJFT ER NU ZO'N KEMEL NEER?”

In de vorige editie van de Moelial kon u lezen wat het verhaal was achter het migrantenstemrecht. In het tweede deel van het interview met Johan Leman komt de rechtszaak die Centrum heeft aangespannen tegen drie VZW's die gelinkt zouden zijn aan het Blok en het onderzoek van Marion Van San aan bod.

DE MOEIAL: Op 11 oktober 2000 hebben het Centrum en de Liga voor Mensenrechten enkele VZW's rechtstreeks gedagvaard voor de Brusselse correctionele rechtbank wegens het medewerking verlenen aan het Vlaams Blok. Karel De Gucht verklaarde in Knack (28 november 2001) dat het erg zou zijn dat die partij door een juridische uitspraak uiteen zou vallen en dat die politieke tendens daarna bij andere partijen ingang zou vinden. Met andere woorden: het Centrum kon er zijn vingers aan verbranden. Op 29 juni 2001 verklaarde de rechter zich onbevoegd.

Johan Leman: Er waren nog mensen die kritiek hadden. We mogen niet alles op De Gucht steken. Tot mijn verbazing las ik Le Matin dat professor Elchardus er eveneens tegen gekant was. Mijn punt daarin is heel eenvoudig: in die zaken doe ik niet aan politiek. Wie een antiracismewet en een antiracismecentrum stemt moet het Centrum nadien niet verwijten dat het die wet wil toegepast zien. Ik begrijp dan de politieke noch de academische kronkel niet die zegt dat we die wet niet moeten toepassen. Ik geloof daar niet in, dat is een kromme redenering.†

DE MOEIAL: Maar stel nu dat het Vlaams Blok als winnaar uit de bus komt?

Johan Leman: Dit kan gewoon niet. Anders zou het Parlement met een enorm probleem zitten. Dan moeten zij zich afvragen of die antiracismewet dan zo onduidelijk is. De wet zegt toch duidelijk dat als je discrimineert en oproept tot discriminatie je strafbaar bent. Wanneer we dan kunnen aantonen dat dit

gedurende jaren programmatorisch door het Blok wordt gedaan, dan begrijp ik niet wat het probleem is en het gaat hier niet over enkele uitspraken. Het enige risico was: is het een politiek proces of niet en dan nog zou het Vlaams Blok niet gewonnen, maar dan zou de rechter zich onbevoegd verklaard hebben.

DE MOEIAL: Wat ook gebeurd is. In de uitzending van Terzake die erop volgde leek u verbouwereerd.

Johan Leman: Inderdaad. Wat is nu mijn probleem? Ik weet niet of u het vonnis het hebt gelezen, maar daarmee geraak je niet door een eerste kandidatuur rechten. Ik beweer niet dat je niet kan discussiëren of het een politiek proces is of niet, maar wel over de argumentatie. Een van de argumenten was dat Pol Pataer van de Liga der Mensenrechten in een interview gezegd heeft dat het een politiek proces is. Als bewijs wil dat niets zeggen. Het was niet zozeer de uitspraak, maar de kwaliteit van het vonnis die me versted deed staan. Het leek alsof de rechter de conclusies van de van de twee partijen gewoon niet gelezen heeft. Normaal bekijkt de magistraat de argumentaties van de twee partijen en beantwoordt ze. Wel dit is niet gebeurd. Hij baseerde zich op een interview in de Knack dat van Pol Pataer was afgenomen. Zo'n interview is niet de eigen tekst van Pol Pataer, het is een interpretatie van hetgeen hij gezegd heeft.

DE MOEIAL: Ik neem aan dat zo'n interview wordt opgenomen.

Johan Leman: Stel nu dat het waar is. En dan? Pol Pataer is helemaal geen lid van het Centrum. Waar gaan we naar

toe? Stel: jij spant een zaak aan tegen een organisatie. Ik wil daar een stokje voor steken. Ik sluit me aan bij die zaak en ik doe dan enkele domme uitspraken in de media. Dan ben jij gezien! Sorry, maar dit is hallucinant. In het vonnis geeft de magistraat ook enkele waardeoordelen waarom mensen op het Vlaams Blok stemmen. Hoewel ik die man zijn opvattingen respecteert, blijft hij een jurist en heeft hij mij mijn weten geen bijkomende opleiding over sociologische vraagstukken gevolgd.

DE MOEIAL: In 1999 kreeg sociologe Marion Van San van minister Verwilghen de opdracht om een rapport te maken over allochtone jeugdcriminaliteit wat een rel veroorzaakt in de politieke en wetenschappelijke wereld. Wat was u gedacht erover?

Johan Leman: (lacht) Toen ik het hoorde dacht ik: welke medewerker van het kabinet van Verwilghen heeft zo'n kemel neergeschreven en het op die manier in het Parlement voorgesteld? In het begin stond er iets van etniciteit en jeugdcriminaliteit en ik kon moeilijk geloven dat dit de titel van het onderzoek was. Om een heel andere reden zag ik kort daarna minister Verwilghen en hij vroeg me tijdens dat gesprek of Van San eens mocht langskomen. Ik stemde daarmee in en toen ze hier was heb ik haar gezegd dat ik met haar onderzoek geen problemen had. Ik had enkel vanuit mijn standpunt als antropoloog enkele bemerkingen. Ik adviseerde haar een degelijke studiegroep samen te stellen en om samen te werken met onze universiteiten en dit wou ze niet.

DE MOEIAL: Omdat ze was

afgekraakt door het gros van de academische wereld.

Johan Leman: Ja, dat was de reden waarom ze niet met die mensen wou samenwerken. Ze hebben mij bekritiseerd zei ze. Sorry, dat vind ik geen argument. Als ik met niemand meer wil samenwerken die mij ooit bekritiseerd heeft dan ga ik een solitair bestaan tegemoet. Ze had die mensen tenminste moeten uitnodigen. Komen ze niet, dan is dat hun probleem. Ik moet ook zeggen dat ze nogal neerkeek op een aantal Belgische criminologen en dat vond ik niet verstandig voor zo'n jong mens.

DE MOECIAL: Het onderzoek kwam er dan toch ondanks de moeilijke samenwerking tussen Van San en het kabinet van Verwilghen. Wanneer het eerste deel achter de rug was, verklaarde ze in *De Morgen* (op 12 november 2001) dat ze haar rapport aan het Parlement niet meer wou voorstellen. Op miraculeuze wijze lekte het dan toch uit in de pers.

Johan Leman: Dat zijn zo van die mirakels waar Van San voor niets tussenzit.

DE MOECIAL: En wanneer het dan toch werd voorgesteld deden enkele ministers moeilijk over details. Wanneer de voostelling was afgelopen zei ze in een interview dat ze ook ver-rast was door een uitspraak van u waarin u zou gezegd hebben dat het rapport te weinig cijfermateriaal bevatte en dat er te vlug conclusies waren getrokken.

Johan Leman: Ik ben docent onder andere in faculteit Criminologie en als het over dit soort onderwerpen gaat ben ik uiterst voorzichtig. De relativiteit van cijfers en bepaalde situaties is enorm en ik vind dat het gehalte van de antropologische analyse in dit onderzoek een stuk beter kon. Nogmaals, ik sta achter dit onderzoek, maar zij moet van haar kant niet doen alsof ze hier in een achterlijk land beland is waar men dit grote licht uit Rotterdam niet begrijpt.

DE MOECIAL: U zei daarnet dat u achter het onderzoek staat, maar Van San verklaarde in *Terzake* (op 28 november 2001) dat u het onderzoek in diskrediet probeert te brengen. U wil niet aan het onderwerp, u wil het thema allochtone jeugdcriminaliteit van de tafel vegen.

Johan Leman: (geërgerd) Dat heb ik niet gedaan. Van San moet eens die onhebbelijke gewoonte afleren van te denken dat ze weet wat er in iemands hoofd omgaat. Zij is iemand die denkt dat ze geniaal is en dat is ze niet, wat ik haar ook niet kwalijk neem. Toen die rel ontstond heb ik als eerste gereageerd, terwijl de rest nog in elkanders ogen moest kijken om te zien hoe de ander ging reageren. Dat was in *De Morgen* en tot nu toe was het mijn enigste uitspraak daarover geweest. Ik zie dat het onderzoek zijn merites heeft maar dat ik, als prof, een paar eenvoudige vragen. Ten eerste over het gebruik van de notie cultuur en etniciteit daarin. Het is nu eenmaal mijn vak, ik heb daarover gepubliceerd. De manier waarop zij die noties gebruikt dateert van twintig, dertig jaar geleden. Je regrette voor al die criminologen die dat niet weten. Je moet zÈÈr goed oppletten bij het refereren naar cultuur of etniciteit omdat het namelijk erg wisselende constructies zijn. De cultuur van die Marokkaanse jongens, de etniciteit van die Turkse jongens die bestaat niet als zodanig. Iedereen creëert zijn eigen etniciteit en zijn eigen cultuur. De cultuur van de jongens is niet dezelfde als die van de jongens hier.

De Moecial

Wanneer zij dit daarenboven in de praktijk verbindt met nationaliteit dan mag ik toch zeggen dat je met een enorm probleem zit.

DE MOECIAL: Van San verklaarde twee weken nadat het onderzoek was bekend gemaakt er al projecten in de startblokken stonden die gebaseerd waren op oplossingen die haar onderzoek zou voortgebracht hebben, met name allochtonen erbij betrekken.

Johan Leman: Laat ons alstublieft serieus blijven, hé. Die stellingen zijn tientallen jaren oud. Dit zijn geen gegevens die intrinsiek uit de gegevens van het onderzoek af te leiden zijn. Dat is geen kritiek van mijn kant, meestal is dat zo. Het gaat echter over de wetenschappelijkheid van het onderzoek en haar weigering om ook maar enige kanttekening erbij ernstig te nemen. De oplossingen die daar staan lees ik al tien jaar in de rapporten van het Commissariaat en van het Centrum. Ze kent de literatuur onvoldoende, sorry. Daarenboven, ik heb nooit maatregelen in twee weken tijd gezien in de politiek. Het duurt helaas echt wel langer.

DE MOECIAL: Kort gezegd: er is niets nieuws onder de zon.

Johan Leman: Neen. Ik zal u zeggen wat de merite is. De merite is, eigenaardig genoeg, niet het wetenschappelijke gehalte van het onderzoek, maar het feit dat het gebeurd is. Historisch gezien is de promotionele akte haar merite. Die ze van begin tot einde zeer goed beheerst heeft. Ik geef haar zelfs mee dat het een positieve evolutie zou kunnen teweeg brengen. Eigenlijk verwijt ik haar niets. Tenzij dat je in een loyale wetenschappelijke discussie de standpunten van uw partner vertekend voorstelt om dan uw evident gelijk te halen. Ze is echter niet de enigste die de truc toepast. Zo dus geen probleem.

DE MOECIAL: U staat nu al acht jaar aan het hoofd van het Centrum. Hoe

kijkt u daarop terug? Heeft u nooit het gevoel dat u tegen de bierkaai aan het vechten bent?

Johan Leman: Neen, helemaal niet en je moet daar zelfs niet akkoord mee zijn. Als er ooit een verslag zou komen over de periode tussen 1980 en 2000 met daarin een neerslag van de evoluties binnen onze samenleving en de verankering van de diversiteiten van de samenleving, wel dat zal een positief verslag zijn. In '89 was ik kabinetschef van Paula D'Hondt in het Koninklijk Commissariaat voor het Migrantenbeleid. De eerste nota die ik moest schrijven was: Heeft het nog zin de terugkeerpremie te blijven betalen? Een van de grote punten in het beleid was de terugkeer bevorderen van niet-Europeaanen. Via geld, zo'n vierhonderd duizend frank, spoorde men die mensen dan aan om terug te keren naar hun land. Ik moest nagaan of het rendabel was. Ik heb uitgerekend hoeveel dat kostte aan het land, hoeveel mensen er terugkeerden enzovoort. Ik was tot de conclusie gekomen dat de inspanningen voor weinig effect zorgden. Ik geef u dit voorbeeld om te laten zien hoe het debat wel degelijk veranderd is, en ten goede.

DE MOECIAL: Vele migranten keren

toch terug eens ze gepensioneerd zijn.

Johan Leman: Maar natuurlijk! Een aantal ging toch terug, dat was het probleem. Het was zo dat die premies in bepaalde periodes werden gegeven. Een paar jaar wel, dan weer een paar jaar niet. In de grafieken kon je dan mooi zien dat de pieken van terugkeer enkel voorkwamen in de periodes dat er premies werden gegeven. Mijn voorstel was om dat geld voor andere projecten te gebruiken, bijvoorbeeld voor scholing en werkgelegenheid zoals aanwervingen voor openbare ambten. In die periode waren er hier in Brussel geen allochtonen bij de politie. Geen enkele. Als je toen tegen een agent zou gezegd hebben dat hij binnen dit en tien jaar allochtone collega's zou hebben, wel die agent zou je ter plekke uitgelachen hebben. Ik heb dus zeker niet het gevoel dat ik tegen de bierkaai aan het vechten ben.

(Diegenen die meer willen te weten komen over de werking van het Centrum en op de hoogte willen blijven van zijn activiteiten kan doorklikken naar www.antiracisme.be.)

Cemil Belek

WEEK VAN DE INSPRAAK DE MEDEZEGGENSCHAP EN DE DEMOCRATIE

Inspraak, medezeggenschap en democratie, zijn essentiële waarden waarop het onderwijs aan de VUB wordt gestoeld. Om deze waarden te realiseren is het belangrijk dat elkeen van ons op de hoogte wordt gesteld van hoe het systeem functioneert. Elke student moet het recht hebben en heeft ergens de plicht om na te denken en uit te komen voor hetgeen hij denkt. In het huidige systeem telt enkel de mening van enkelen, daar waar de beslissingen die zij nemen in naam van jullie allen zullen worden genomen. In alle raden worden studentenafgevaardigden afgeschoten met argumenten van representativiteit, daar waar hun representativiteit er in bestaat jullie mening in het beleid van deze universiteit te laten meetellen. Om jullie wegwijs te maken in het reilen en zeilen en de structuur van de VUB, en om jullie ter kennis te brengen hoe jullie deze in functie van jullie behoeftes kunnen benutten, organiseert het Bureau voor StudentenVertegenwoordigers (BSV) « een week van de inspraak, de medezeggenschap en de democratie » van 25 maart tot 28 maart.

MAANDAG 25 MAART
STOA om 12.30u en 13.30u
en om 19.30u in Aula Qd

« DE SEMESTRIALISERING »

Maandag 25 wordt er 's middags in de STOA om 12u30 en om 13u30 toelichting gegeven vanwege de Vice Rector Onderwijs, prof. 'S Jegers, over de meest ingrijpende verandering in leerstructuur sinds de onafhankelijkheid van de VUB; met name de 'Semestrialisering'. Dit betekent dat 1 academiejaar zoals we die nu kennen in twee onafhandelijke semesters zou worden ingedeeld, dit met enorme gevolgen voor werkdruk, studentenleven, uitslag deliberaties, punten verdeling, enz. Na de twee informatie sessie 's middags in de STOA, zal er 's avonds in **aula Qd** om 19.30u een open discussieforum worden gehouden met de universitaire gemeenschap. Alle mensen die vragen hebben, problemen willen aanbrengen kunnen die avond in overleg treden met de vice-rector, waarna zou worden overgegaan tot een opiniepeiling onder de aanwezige studenten.

DINSDAG 26 MAART
in STOA om 12.30u en
om 19.00 in Aula Qd

« INSPRAAKSTRUCTUREN AAN DE VUB »

Dinsdag 26 maart zouden de studenten in staat worden gesteld om te begrijpen hoe de inspraak aan de VUB functioneert. Wat is een vakgroep, of een faculteitsraad. Wat betekend BSG, BSV, Sor, SVO, OWR,.... Wat als een prof je onrechtmatig buist? Of wie zijn

jou studentenafgevaardigden eigenlijk, wat kan je van hen verwachten? De antwoorden op al die vragen wordt jullie gegeven op dinsdag 26 maart. 'S' Avonds zullen studenten informatie kunnen krijgen in **aula Qd** om 19.00 over de raden in specifiek, wat hebben ze er te zeggen, hoe kunnen ze er in zetelen, wie zetelt er nu in, enz...

DONDERDAG 28 MAART

Aula Qc 19.30u

« DEBAT OVER DE IMPLEMENTATIE VAN DE BOLOGNA-VERKLARING VIA HET AANKOMENDE STRUCTUURDECREET »

Donderdag 28 maart is er een debat over de meest fundamentele breuk in de geschiedenis van het hoger onderwijs in Vlaanderen, sinds het ontstaan van de schoolstrijd. Bologna wordt in Vlaanderen vertaald in het ondertussen befaamde 'structuurdecreet'. De twee grootste specialisten terzake, die de ge-

boorte van het ontwerp van dichtbij hebben bestudeerd zullen die avond, voor het plezier van jullie kennis, over de pro's en de contra's debateren. Stephan Neetens, lid van de commissie die het decreet aan het schrijven is, student rechten in Leuven en beheerslid van VVS, tevens lid van de Europese Bologna-comité. Hierbij treedt hij in debat met Karin Verelst de intellectuele moeder van heel wat inzichten ten aanzien van potentiële problemen gekoppeld aan de gedachte achter het decreet. Ze is naast onderwijsspecialiste ook filosofe en biologe en doctoreert aan onze Alma Mater.

Tijdens deze drie dagen worden jullie in de mogelijkheid gesteld (en hopelijk ook daarna) om inspraak, medezeggenschap en democratie in de praktijk te ervaren en er op in te spelen. Als je een mening hebt en je vindt dat die ook moet kunnen tellen, kom dan zeker.

Mededeling met medeweten van het Bureau voor Studenten Vertegenwoordigers

Interview

...MET NIC VAN CRAEN

“HET IS DE ENIGE LOGISCHE WEG.”

HET AFSCHEIDSINTERVIEW MET NIC VAN CRAEN

Na drie jaar waarnemend coördinator te zijn, verlaat Nic Van Craen de sociale sector. In vorige edities kon u reeds lezen dat hij de functie ambieerde van financieel beheerder van de VUB. Hij was niet de enige. Een maand geleden moest Nic Van Craen een examen afleggen voor deze functie tezamen met een extern kandidaat. Na een geslaagde missie werd hij ook effectief aangeduid voor deze functie. Zijn vorige functie zal opnieuw worden ingenomen door iemand met een interim-aanstelling. Het was dan ook tijd voor een terugblik en de man zijn visie op de financiële crisis van de sociale sector en de studentenvertegenwoordiging. In de vroege ochtenduur mochten we bij the big boss op kantoor. Met een kop koffie in de hand starten we een gemoedelijk gesprek...

DE MOEIAL: We hebben vernomen dat u de nieuwe financieel directeur wordt van de VUB. Waren er nog andere kandidaten voor die functie?

NIC VAN CRAEN: Er had zich, buiten mij, ook nog een extern persoon kandidaat gesteld. Nadat ik geslaagd was voor het examen heeft het bestuurscollege mij gekozen en aangeduid als nieuw financieel beheerder van de VUB.

DM: Hard gestudeerd voor het examen?

NVC: Voor dat examen heb ik toch een aantal weken gestudeerd. Dat ging van allerlei jaarverslagen tot begrotingen en rekeningen om vertrouwd te geraken met de zaken die zich de afgelopen jaren hebben voorgedaan. Ook omdat ik vermoedde dat daar een aantal vragen uit zouden komen. Een ander niveau was meer het opruimen van wat ik in mijn opleiding allemaal had gezien.

DM: U studeerde handelsingenieur, dus dat examen zal wel geen probleem zijn geweest. Maar na enkele jaren dienst verlaat u dus de sociale sector?

NVC: Formeel gezien verlaat ik inderdaad de sociale sector. Maar in mijn nieuwe functie zal ik uiteraard nog deelnemen aan de debatten over het beleid van de VUB naar de studenten toe. En ook in het dossier van de aankomende renovaties van de studentenhuizen zal ik nog mijn stem hebben. De sociale sector zal dus niet helemaal uit mijn

vizier verdwijnen.

DM: U huidige functie die zal straks door iemand anders ingenomen worden. Wie wordt de nieuwe coördinator van de sociale sector?

NVC: Dat is eigenlijk nog niet beslist omdat mijn examen pas vorige week heeft plaatsgevonden. Bon, aangezien er dan twee kandidaten waren kan het ook nu pas, na de officiële aanstelling, dat er formeel naar iemand anders wordt gezocht. We zullen daar met de personeelsdirecteur over moeten beslissen hoe dat concreet uitgewerkt wordt. De oplossing zal waarschijnlijk een interim-aanstelling worden. Of dat nu ie-

mand intern is of extern moet nog overlegd worden.

DM: Een diensthoofd binnen de sociale sector zou toch de meest logische stap zijn omdat die het reilen en zeilen kent, niet?

NVC: Goed, dat kan een mogelijkheid zijn maar dat staat zeker niet op voorhand vast. En daar zijn goede redenen voor. Ten eerste kan je de vraag stellen of diensthoofden die taak willen omdat ze binnen hun eigen diensten vaak met vrij grote projecten bezig zijn. Ten tweede vervult een coördinator een totaal andere functie dan een diensthoofd. Je kan dat niet vergelijken. Een logi-

sche doorgroei zeg je? Ik weet het niet, het is mogelijke stap maar geen automatisme.

De financiële crisis van de sociale sector

DM: De financiële toestand van de sociale sector blijkt niet echt gezond. Durft u de woorden 'financiële crisis' in de mond nemen?

NVC: ...Crisis, niet meer of niet minder als dat bijvoorbeeld twee drie jaar geleden het geval was. Ik neem zelf dikwijls het woord crisis in de mond om de simpele reden dat de toestand...in feite wel dramatisch is. We stellen elk jaar een begroting op waar zo goed als geen reservemarge in voorzien is. Ten tweede sluiten we jaarlijks de rekeningen af met een tekort of met een minniem overschot. Zo krijg je natuurlijk geen ruimte om op lange termijn een aantal zaken te voorzien die je in feite moet voorzien, zoals voor gebouwen.

DM: Vandaag is het moment gekomen dat er enkele grote investeringen moeten gebeuren. En als daar geen geld voor beschikbaar is, dan komt de financiële crisis bovendien...

NVC: ... (instemmend) die manifesteert zich inderdaad expliciet omdat de meeste van de gebouwen een gezegende ouderdom bereiken. Een ouderdom die vereist dat er grote renovaties gebeuren om ze kwalitatief te behouden.

DM: Hoe denkt u dat de financiële toestand van sociale sector in de nabije toekomst zal evolueren?

NVC: Die evolutie kan je niet los zien van wat er zich op verschillende andere vlakken afspeelt. In vergelijking met andere universiteiten hebben we in Brussel een pak meer studentenkamers voor minder studenten. In Gent hebben ze ongeveer 1400 studentenkamers. Wij hebben er 1200, maar we hebben drie keer minder studenten. Dat zijn dan de objectieve cijfers. Als je die dan naast elkaar zou leggen zou je kunnen zeggen dat we er te veel hebben. Maar het is nu juist omdat wij in die Brusselse omgeving zitten dat wij meer kamers hebben. En daar zijn goede redenen voor. Brussel is veel minder toegankelijk voor studentenkamers. We zitten

hier met een Europese aanwezigheid, veel bedrijven en meer asielaanvragers en personen uit het buitenland die voor een korte periode verblijven. Die zijn natuurlijk allemaal op zoek in dezelfde segmenten van kamers waar ook studenten in op zoek gaan.

DM: U bedoelt dat het echt wel noodzakelijk is dat de VUB zelf een groot kamerbestand heeft om te voorzien in die noden. Met als gevolg dat de VUB ook meer geld nodig heeft om een zelfde kwaliteit van sociaal beleid te voeren als bv. de Universiteit Gent. Maar hoe ziet u dan de financiële toestand in de komende jaren evolueren?

NVC: Wel, ik pleit voor het behoud van alle studentenhuisen zoals ze vandaag de dag bestaan. We moeten gewoon op zoek naar die renovatiekredieten. Alleen moet ik daar een stuk nuanceren. Een drietal jaar geleden, dook in het 'masterplan huisvesting' (studie van het huisvestingsbeleid van de sociale sector waarin enkele aanbevelingen en een lange-termijn planning werden voorgesteld. nvdr.) een doemcijfer op van 171 miljoen frank dat nodig was om alle nodige renovaties uit te voeren. Dat heeft misschien het woord 'crisis' te veel kracht bij gezet. Het totale bedrag zal uiteindelijk wel die grootorde bereiken en waarschijnlijk overschrijden. Alleen hebben we die middelen vandaag niet onmiddellijk nodig. De renovaties zullen hoe dan ook gefaseerd uitgevoerd moeten worden. Je kan niet zomaar van vandaag op morgen een studentenhuis leegzetten en een jaar 400 kamers minder aanbieden om een volledige renovatie uit te voeren. De werken zullen m.a.w. kleinschalig en gefaseerd moeten gebeuren.

DM: Maar hoe zal dat renovatiefonds dan gespijsd worden?

NVC: Dat is iets waar ik mij vandaag nog niet zal over uitspreken. Er zijn verschillende opties mogelijk. Je haalt de middelen bij de VUB-overheid of je haalt ze bij de sociale sector. Dat is eerder een politieke beslissing dan een financiële beslissing.

DM: Als u zegt 'bij de sociale sector', dan bedoelt u wellicht 'bij de studenten'?

NVC: Neen, ik denk van niet. Je zou

dat wel kunnen doen en het gaan vragen aan de studenten. Maar dan schakel je het luik van een sociaal beleid gewoon uit. En ik denk niet dat dit de bedoeling is.

DM: Maar wordt het geld vandaag niet bij de studenten gehaald? De huurprijzen zijn de voorbije jaren toch stelselmatig verhoogd, niet?

NVC: Het enige wat is doorgevoerd is een indexering die helaas de jaren voordien niet was uitgevoerd. Inderdaad, dat was een grote brok om ineens te slikken. Het systeem dat volgend jaar wordt ingevoerd pleit volgens mij in het voordeel van de studenten. Het systeem van huurprijsklassen wordt nu vervangen door een lineair systeem. Naargelang het jaarlijks inkomen kwam je, arbitrair, in een bepaalde prijsklasse terecht. Als je een paar duizenden franken meer verdiende dan aangegeven, voor een bepaalde prijsklasse, kon het zijn dat je ineens 1000 frank meer moest betalen voor je kamer. In het lineaire systeem wordt je huurprijs individueel bepaald.

DM: Dringen er zich geen structurele maatregelen op om dergelijke financiële crises in de toekomst te vermijden.

NVC: Klopt, ik denk dat je twee zaken moet gaan scheiden in de discussies. Ten eerste, waar willen we naar toe met het sociaal beleid? En ten tweede, hoe kunnen we er voor zorgen dat zulke financiële problemen niet meer kunnen voorkomen. Ik vind alleen dat in beide discussies met correcte en volledige cijfers moet gewerkt worden. Ik hoor dikwijls op de VUB dat men niet wist dat het zo erg was. Maar zo plots is dat nu ook allemaal niet. De problemen worden al een tijdje stelselmatig genoteerd in jaarverslagen en begrotingsbesprekingen. Ik heb er altijd expliciet op gedrukt wat de situatie was.

Openbare-Private samenwerking

DM: Sinds enkele jaren is er een duidelijke tendens aan de VUB om enkel diensten die voorheen onder de directe controle van de democratische organen stonden, uit te besteden. De publieke controle maakt plaats voor publiek-private samenwerking of volledig private financiering. Vanwaar die tendens?

NVC: De logica die ik zelf hanteer is

De Moelial

zeker niet alleen gestoeld op financiële argumenten, maar heeft voor een stuk ook te maken met de uitvoering van onze kernopdrachten en onze doelstellingen. Die zaken moet je uiteraard zoveel mogelijk in eigen handen proberen te houden. Maar je moet je dan ook beperken tot de essentie, zodat je die essentie aan 120% van de kwaliteit kunt uitvoeren. Maar voor zaken die in publiek-private samenwerking uitgevoerd kunnen worden en op die manier een beter effect bekomen, zie ik geen enkele reden waarom dat niet zou gedaan worden. Het is trouwens ook goed voor de VUB dat de zaken eens op een andere manier benaderd worden.

DM: Is het niet gewoon omdat de VUB niet over voldoende middelen beschikt, dat er een beroep moet worden gedaan op externe financiers, waardoor dan ook de democratische controle steeds meer verloren gaat?

NVC: Neen, daar ga ik niet mee akkoord. Het voorbeeld van het KK (Kulturcafé) toont aan dat een samenwerking mogelijk is, terwijl een democratische controle mogelijk blijft. Het belang van het KK voor de sociale sector ligt hem in het feit dat er op de campus culturele activiteiten moeten beschikbaar zijn voor iedere student. Vandaag is enkel de toeg in handen van een priyaat iemand die er een maandelijks concessierecht voor betaalt, terwijl alle andere activiteiten in handen blijven van de Dienst Cultuur en dus ook van de democratisch verkozen instanties.

DM: U zei dat de VUB zich moet concentreren op de uitvoering van de kernopdrachten en dat voor andere zaken een beroep kan worden gedaan op privé-partners. Maar wat zijn dan die kernopdrachten?

NVC: De kernopdracht van de sociale sector is het voeren van een correct so-

ciaal beleid en een blijvend streven naar een democratisering van het onderwijs. Ik denk dat je daar geen bijdrage aan levert door je bar in eigen handen te houden, wel echter door culturele activiteiten toegankelijk te houden.

DM: Moet er ook gewaakt worden over de democratische prijzen en de toegankelijkheid van feesten en studentenfeesten?

NVC: Ik meen van wel, ja.

DM: Wat denkt u dan van de evolutie in Jette, waar de fuifzaal in feite geprivatiseerd werd? De VUB beloofde aan de privé-investeerder Sportopolis om de eigen fuifzaal in Jette (de BOJ-zaal) te sluiten, waardoor de studenten geen andere keuze hebben dan te fuiven in Sportopolis tegen hogere prijzen.

NVC: Dat is uw interpretatie van de feiten. Ik vind uiteraard dat fuiven een sociale aangelegenheid zijn en dat ze een belangrijke functie vervullen in de opbouw van een sociaal netwerk aan de universiteit. In Jette ging het echter niet om een privatisering van de fuifzaal maar om een antwoord op een vraag die de studenten een aantal jaren geleden zelf hebben gesteld: er is immers een probleem met de ligging van de BOJ-zaal (tussen de studentenhuizen in Jette, nvdr). Wat de prijzen betreft: de BOJ-zaal werd jarenlang onvoldoende onderhouden, waardoor men in staat was om lagere prijzen te vragen omdat men die onderhoudskosten niet hoefde te beta-

len. Vandaag wordt een prijsstijging dan als onrechtvaardig beschouwd. Nu, ondertussen zijn de discussies rond Sportopolis wat geluwd: studentenfeesten kunnen gewoon blijven doorgaan zowel in de BOJ-zaal als in Sportopolis. Trouwens, de discussie over de sluiting van de BOJ-zaal vorig jaar stond los van Sportopolis. Die had te maken met het ontbreken van de nodige vergunningen, maar ondertussen zijn al die zaken opgelost.

DM: Een ander thema: de associaties in het hoger onderwijs zullen ervoor zorgen dat er meer en meer zal worden samengewerkt tussen de verschillende instellingen van het hoger onderwijs, ook voor wat betreft het de sociale voorzieningen. U staat bekend als een vurig verdediger van deze schaalvergroting.

NVC: Klopt. De verschillende onderwijsinstellingen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest worden vaak met gelijkaardige problemen geconfronteerd. Door samen te werken kunnen we voor meer slagkracht zorgen. Een mooi voorbeeld van die schaalvergroting is het huisvestingsproject Quartier Latin. Met acht Brusselse onderwijsinstellingen stellen we samen ongeveer 250 eigen kamers ter beschikking voor studenten in het centrum van Brussel. Ook kunnen we via Quartier Latin een gezamenlijk huisvestingsbeleid voeren ten aanzien van de particuliere sector. Door als één partij op te treden naar de privé-huisvesting staan we veel sterker en kunnen we beter in het belang van de student werken. Ook wordt er nauw samengewerkt met de Erasmus Hogeschool. Mocht ik in een glazen bol kunnen kijken dan zou ik hopen dat ik daarin een gezamenlijk aanbod aan sociale voorzieningen zie ontstaan voor die groep Erasmus-VUB. Dat lijkt me in feite de enige logische weg.

DM: Een dergelijke samenvoeging van

sociale voorzieningen zou ook heel wat veranderingen in de bevoegdheden van de Sociale Raad vereisen.

NVC: Dat is een feit. Dat moeten we ten gepaste tijde ook eens bekijken. Maar dat mag geen reden zijn om een dergelijke evolutie tegen te gaan. Zowel binnen Erasmus als hier aan de

ken moet je scheiden. Nu, hebben de studenten te goed hun werk gedaan? Ten eerste ligt de verantwoordelijkheid van het financieel probleem niet enkel bij de Sociale Raad, want de Raad van Bestuur keurt jaarlijks de rekeningen en de begroting van de Sociale Raad goed. De Raad van Bestuur ziet dus die dingen met de neus op de feiten gebeuren

vrij simpel: alle niet-academisch gebonden aangelegenheden die iets te maken hebben met de studentendienstverlening zouden - ik zou niet zeggen onderworpen - maar op de één of andere manier in aanraking moeten komen met studenten. Volgens mij is de Sociale Raad daar nog altijd het uitgelezen orgaan voor. Ik vind dat belang-

VUB moeten we werken aan een goed sociaal beleid waar de student beter van wordt. Als die schaalvergroting daartoe kan leiden, en daar ben ik van overtuigd, dan moeten we daar gewoon mee doorgaan. En dat betekent uiteraard dat ook de inspraakorganen of de bestuursorganen zullen moeten wijzigen. Dat spreekt voor zich.

Studentenvertegenwoordiging

DM: We hadden het daarnet over de huidige financiële crisis binnen de sociale sector. Die zou er gekomen zijn omdat er jarenlang schulden werden opgestapeld. Hebben de studentenvertegenwoordigers in het verleden te veel uitgegeven? Hebben ze 'te goed' hun werk gedaan?

NVC: Ik vind het niet correct om de discussies die vandaag heersen omtrent de hervorming van de Sociale Raad, de sociale sector en de studenteninspraak te voeren in het licht van de financiële crisis die zich manifesteert. Die twee za-

en is dus mee verantwoordelijk. Ten tweede moeten we de rol van de studentenvertegenwoordigers ook niet overschatten. Ik spreek uit eigen ervaring. Een groot deel van die zaken wordt ook vanuit de administratie voorbereid.

DM: Wat vindt u van het model van studentenvertegenwoordiging aan de VUB?

NVC: Ik denk dat we fier mogen zijn op het model van studenteninspraak dat er bestaat. Die Sociale Raad is een orgaan van permanente interactie tussen universiteit en studentenvertegenwoordiging. Het heeft in de voorbije 30 jaar goed werk geleverd. Er is veel dynamiek en discussie geweest. Ik stel gewoon vast dat de formule, die 30 jaar geleden bedacht werd, vandaag niet meer echt aanslaat. Daarmee bedoel ik niet dat het orgaan op zich geen waarde meer heeft. Integendeel, ik denk dat we gewoon eens moeten nadenken over haar bevoegdheden en de manier van studenteninspraak. Voor mij is het

rijk omdat ik heb vastgesteld dat er een duidelijk verschil bestaat tussen de filosofie van de diensten die onder de Sociale Raad vallen en die van de diensten die er niet onder vallen. De diensten die onder de Sociale Raad vallen houden tot in de kleinste details rekening met de belangen van de studenten omdat we in ons achterhoofd houden dat we naar een discussie met studenten moeten met onze dossiers. En die achterliggende filosofie kom ik niet altijd tegen op de rest van de VUB. Daarom pleit ik ervoor om de bevoegdheden van de Sociale Raad op dat vlak te verbreden. Anderzijds stel ik ook vast dat het voor een aantal bevoegdheden van de Sociale Raad misloopt. Ik ben daar zeer eerlijk in: in de afgelopen tien jaar hebben de studenten welgeteld 2 jaar mee aan tafel gezeten bij de opmaak van de begroting. Nu, dat is zeker geen verwijt naar de studenten, dat is gewoon de gang der zaken omdat die administratie nu eenmaal permanent bezig is en permanent haar eigen rekeningen in de gaten moet houden. Samen-

gevat, ik pleit voor een behoud van de Sociale Raad, maar met een vernieuwd takenpakket.

DM: In hoeverre zijn het vandaag nog de studentenvertegenwoordigers die het beleid van de bepalen als de administratie van de dossiers en de begroting opmaakt?

NVC: Het is niet omdat een dossier niet van de hand van een student komt dat er geen studenteninspraak meer is. En ik blijf erbij: doordat mijn bureau naast de voorzitter van de Sociale Raad (een studentenvertegenwoordiger, nvdr) gelegen is en doordat die studenten hier constant aanwezig zijn, gaan onze visies automatisch dezelfde richting uit. Enfin, we moeten daar ook niet idioot over doen. De doelstellingen die ik nastreef als coördinator zijn voor een groot deel dezelfde als die van de studenten. Wel is het zo dat de studenten vaak geen oog hebben voor de algemenere democratiseringsdoelstelling en enkel de belangen van de huidige VUB-studenten verdedigen. We zouden bijvoorbeeld enkele medewerkers op pad

kunnen sturen om scholieren met een gebrek aan zelfvertrouwen toch naar de universiteit te krijgen. Maar dat zou ten koste gaan van het budget van de huidige studenten. En ik stel vast dat de grootste protesten ontstaan wanneer er veranderingen komen ten nadele van de huidige studenten. Ik weet dat de studenten hun belangen aan de VUB verdomd goed zullen verdedigen. Maar ik probeer de langere termijn en de algemenere zaak eveneens in de discussie te brengen. Dat beschouw ik zelf als mijn belangrijkste taak.

DM: Maar uw 'algemenere doelstellingen op langere termijn' kunnen dus wel eens botsen met de doelstellingen van de studentenvertegenwoordigers?

NVC: Ja. Maar dat is ook het voordeel van een orgaan als de Sociale Raad. Dat is de plaats waar de discussies dan kunnen plaatsvinden en een politieke beslissing genomen kan worden.

DM: Dient een verkozen student in uw ogen een beheerder van de sociale sector of een studentenvertegenwoordiger

te zijn?

NVC: Dat is iets wat de studenten zelf moeten uitmaken. Maar, het zijn inderdaad twee verschillende mandaten. Wanneer je lid wordt van de Sociale Raad ben je in feite een beheerder van de sociale sector terwijl je verkozen bent als een vertegenwoordiger van de studenten. Die mandaten zijn inderdaad niet altijd complementair.

DM: Tot slot, u vertrekt volgende week op reis naar Mexico. Gaat u op bezoek bij subcommandante Marcos van de Zapatisten?

NVC: Ik vrees dat ik die niet te zien zal krijgen, maar we passeren wel in Chiapas. Dus, wie weet...

DM: Mocht u hem zien, doe hem dan eens de groeten van de redactie. Bedankt voor het gesprek.

PV en ND

VO-Hoekje

DEBAT MIGRANTENSTEMRECHT

“MAG ER NOG OVER GEPRAAT WORDEN?”

Op 10 maart was er in Brussel een Nationale manifestatie voor Gelijke Kansen, waar ook een –luidruchtige- delegatie van de VUB vertegenwoordigd was. We willen trouwens iedereen die aanwezig was nog hartelijk bedanken voor de inzet.

De belangrijkste eis van deze manifestatie, het migrantenstemrecht, werd op 12 maart verworpen door de senaatscommissie binnenlandse zaken. Rond dit voorstel werd al wekenlang een politieke klucht van het laagste niveau opgevoerd. Afspraken werden gemaakt, van tafel geveegd, nieuwe afspraken werden gemaakt... Een fijne oefening in strategisch stemmen. Ook leuk om

weten is dat de PRL hevig voorstander was van het voorstel maar uiteindelijk vreesde dat de regering in gevaar kon komen als ze stemden in overeenstemming met hun visie. De VLD spande echter wel de kroon inzake absurditeiten. De Vlaamse liberalen lieten op een gegeven moment zelfs weten dat het parlement mocht praten over dit voorstel, dat ze er eventueel zelfs over mochten stemmen. Maar dan wel op voorwaarde dat ze tegen zouden stemmen. In de

ogen van de VLD lijkt niet alleen de senaat maar het hele parlement blijkbaar nutteloos en hinderlijk.

Om alles even rustig en min of meer sereen op een rijtje te zetten organiseerden de Studiekring Vrij Onderzoek en het Universitair Centrum voor OntwikkelingsSamenwerking in de week voor de manifestatie een debat over het Migrantenstemrecht, waar een 50-tal geïnteresseerden aanwezig waren.

De sprekers op dit debat waren Brussels minister Guy Vanhengel (VLD), Professor Doctor Els Witte, senator Meryem Kaçar (Agalev).

Professor Witte besprak achtereenvolgens de basisuitgangspunten van onze westerse samenleving, hiertegenover schetst ze de praktische uitwerking hiervan. Hierna belichtte ze de gevolgen van het uitbreiden van het stemrecht. Ze drukte ook op de term nieuwkomers in plaats van migranten, aangezien er doorheen de geschiedenis vaak sprake is van groepen nieuwkomers die slechts

stapsgewijs volledige rechten verwerven.

Onze samenleving is in feite een synthese van een klassiek liberaal model geamendeerd door het progressief liberalisme, de sociale democratie, de christen-democratie en sinds kort ook de milieubewegingen. Het liberalisme stelt het recht op zelfontplooiing centraal, het socialisme stelt hiertegen het recht op een menswaardig bestaan. Deze rechten worden tegen elkaar afgewogen en gewaarborgd door participatie (i.e. verkiezingen). Door deze participatie is men verplicht ook met minderheidsgroepen rekening te houden. De basisideeën van onze maatschappij leiden dus naar het stemrecht

voor nieuwkomers. Vervolgens keek professor Witte naar voorbeelden uit de geschiedenis waar andere nieuwe groepen stemrecht verwierven. Aan de invoering van het Algemeen enkelvoudig stemrecht ging een periode van Strijd vooraf. Het vrouwenstemrecht werd voorafgegaan door de feministische golven en uiteindelijk in 1948 ingevoerd door de katholieken, die hoop-

ten dat deze groep conservatief zou stemmen.

Momenteel word er een strijd gevoerd voor het migrantenstemrecht. Ook nu echter, net als bij de voorgaande uitbreidingen van het stemrecht, stuiten zij op een onwil van de gevestigde politieke machten. Deze machtshouders willen hun macht niet delen en vrezen voor nieuwe verhoudingen. In de praktijk echter blijkt het toekennen van stemrecht aan nieuwe groepen nooit tot bruuske wijzigingen te hebben geleid. Dit heeft enkele oorza-

ken, zoals de gebruikte strategie van progressieve integratie. Dit wil zeggen dat deze groepen niet meteen een volledig stemrecht krijgen, maar dat gestart wordt met bijvoorbeeld gemeentelijk stemrecht. Of het meervoudig kiesrecht dat het algemeen enkelvoudig voorafging. Ook voor migranten zijn reeds enkele stappen gezet. Ze kunnen zetelen in adviesraden voor gemeentes, de snelbelgwet is doorgevoerd om de naturalisatie te vergemakkelijken. Maar ook verkiezingsuitslagen zelf blijken nauwelijks beïnvloed te worden. Qua stemgedrag bleek er bijna geen verschil tussen mannen en vrouwen. In andere landen (zoals Nederland) waar het migranten-

De Moical

stemrecht aanwezig is veranderde er ook weinig aan de uitslagen.

Hierna was het de beurt aan **Minister Vanhengel**, hij verklaarde het standpunt van de VLD dat tevens zijn standpunt is. Hij gaat uit van de opstelling dat iedereen die hier op een correcte manier woont, leeft en werkt de kans moet hebben op deelname in de beleidsbeslissing. Als groepen die kans niet hebben worden ze uitgesloten, zoals we zagen in bijvoorbeeld Molenbeek of Kuregem. Die gemeenten werden de voorbije 20/30 jaar wel bestuurd door socialistische bastions. De manier waarop hij die deelname wil realiseren is verschillend van deze die 'de collega's van de sp.a en Agalev voorstaan. Hij vindt het migrantenstemrecht ontoereikend en pleit voor de verwerving van de Belgische nationaliteit die een volledig stemrecht verleent. Het voorstel voor migrantenstemrecht dat nu voorligt voorziet echter enkel in gemeentelijk stemrecht. Minister Vanhengel benadrukte verder nog dat hij over de grond van de zaak dus niet van mening verschilt met mevrouw Witte. Over de wijze waarop is er wel een discussie: ipv stemrecht pleit hij voor de nationaliteitsverwerving. In de praktijk blijkt deze nationaliteitsverwerving echter niet goed te verlopen. Verder wilde hij nog opmerken dat het volgens een onderzoek gaat om een groep van amper 127.000 mensen die geholpen zouden zijn met de invoering van het migrantenstemrecht zoals het voorligt in het parlement. We moeten dit niet opblazen het gaat om een zeer beperkte groep van voornamelijk oude mensen die waarschijnlijk niet eens zo geïnteresseerd zijn. De minister is ook bang dat een verkeerd signaal gegeven zou worden. De invoering van een beperkt stemrecht voor een beperkte groep zou het signaal geven dat de nationaliteitsverwerving niet nodig is. Als argument voor het migrantenstemrecht haalt men vaak het respect voor het nationaliteitsgegeven aan. Waar is dan het respect voor onze nationaliteit? Bovendien moeten we bedenken dat er nu reeds 20 % van de kiesplichtigen in Brussel het nalaat om te gaan stemmen. De beperkte groep die eventueel stemrecht zou verwerven met het Agalev en sp.a voorstel zal zich hier waarschijnlijk nog bijvoegen.

Senator Meryem Kaçar lichtte het

wetsvoorstel, dat ze zelf mee indiende, toe. Het voorstel voorziet in actief en passief stemrecht op gemeentelijk niveau voor legale migranten die minstens 5 jaar in België verblijven. Dit is exact dezelfde regeling als voor Europese Unie onderdanen. Om dezelfde reden beperkt het voorstel zich ook tot stemrecht en is er geen sprake van stemplicht. De Raad van State heeft reeds een advies geformuleerd waarin het stelt dat het toekennen van stemplicht aan niet Europese Unie onderdanen discriminerend is ten opzichte van de Europese Unie onderdanen die stemrecht genieten. Het is overigens niet de eerste keer dat zo'n voorstel ter sprake komt, in de jaren '80 heeft het migrantenstemrecht zelfs nog in het regeerakkoord gestaan, de liberalen zaten toen ook in de coalitie. Uiteraard waren er enkele knelpunten. Belangrijk hier was bijvoorbeeld de vraag of er extra voorwaarden als een taalexamen gesteld moeten worden. Uiteindelijk werd beslist in het voorstel voor een onvoorwaardelijk stemrecht te kiezen. Een taalexamen bijvoorbeeld is praktisch niet haalbaar, er is immers een veel grotere vraag dan aanbod inzake taallessen. Er werd gekozen voor het toekennen van zowel actief als passief stemrecht. Dit slaat echter niet op uitvoerende mandaten (als burgemeester of schepen). Er lag wel een amendement voor dat voorstelt de uitvoerende mandaten toch open te stellen mits een taalexamen. Dit amendement heeft het echter niet gehaald. Migrant zouden dus kunnen stemmen en op een onverkiesbare plaats kunnen opkomen op een lijst.

Dit stemrecht zou een verfijning zijn van de democratie, zwaktepunten in een wijk zouden onder de aandacht worden gebracht. Bovendien neemt dit gebaar het gevoel van uitgeslotenheid weg, mensen krijgen verantwoordelijkheid. In Nederland bijvoorbeeld is het vertrouwen van niet-Nederlanders in de politiek gestegen tot boven het vertrouwen van Nederlanders. In de Belgische grondwet is artikel 8 aangepast. Het houdt nu in dat onderdanen van de Europese Unie gemeentelijk stemrecht genieten, dit kan uitgebreid worden naar niet Europese onderdanen met een gewone meerderheid in plaats van een 2/3e meerderheid die normaal vereist is voor een grondwetswijziging. De invoering is dus reeds voorbereid

en in zekere zin aangekondigd in de grondwet. Het Europese parlement heeft in '92 de commissie geadviseerd om 'derdelanders' (niet Europese onderdanen) stemrecht toe te kennen. Europa stuurt dus aan op de invoering. Het meest bevreemdende aan de hele zaak is misschien wel het feit dat migranten wel meegeteld worden bij het berekenen van het aantal te verdelen zetels en dergelijke (op basis van de bevolkingsaantallen), maar dat ze niet vertegenwoordigd worden in dat systeem. Senator Kaçar ziet dit recht ook als een eerste stap naar integratie, er wordt een zekere betrokkenheid gecreëerd, eerst op lokaal niveau, een laatste stap in de integratie is de naturalisatie, als de mensen daar klaar voor zijn en een zekere vertrouwdheid hebben met de Belgische politieke structuren en systemen. Op dat moment krijgen ze volledig stemrecht en dus volledig medezeggenschap. Ondanks de interessante argumenten die Professor Witte en Senator Kaçar aanhaalden werd het stemrecht dus niet goedgekeurd door de commissie.

De rede hierom is duidelijk: Voor de stemming nam de PRL-fractieleider Monfils nog het woord. De regering ten val brengen en verkiezingen houden, zijn op dit moment veel erger dan uitstel van het migrantenstemrecht, zei hij. Ondanks het feit dat hij tot voor twee weken een voorvechter was van het migrantenstemrecht. Twee weken geleden verklaarde hij plots dat de PRL zich hoogstens zou onthouden, maar zeker niet tegen zou stemmen. Maandagavond 11 maart beweerde hij weer dat de PRL commissieleden tegen zouden stemmen, en dat gebeurde dan ook op 12 maart. De VLD beseft best dat ze een cadeautje hebben gekregen van de Franstalige vrienden. VLD-voorzitter Karel De Gucht is de PRL dankbaar. Tegenover de geste staat helemaal niets, aldus De Gucht. Maar geldt in de politiek dan niet, nog meer dan elders, het gezegde voor wat hoort wat? Helemaal afgevoerd is het voorstel nog niet. De bevindingen van de commissie moeten nog besproken worden in de plenaire vergadering. Normaal volgt deze de besluiten van de commissies. Maar in deze zaak is niets nog zeker.

Maarten Brebels, Studiekring Vrij Onderzoek

VO-Hoekje

DEBAT ISRAËL-PALESTINA

“WAT RELATIVITEIT AAN DE DAG LEGGEN?”

De afgelopen weken bereiken ons steeds meer en meer berichten van toenemend geweld in het Midden Oosten. Dinsdag 12 maart betekende een absolute piek: berichten over een voordien nooit gezien aantal van 309 dode Palestijnen haalden de voorpagina's. Naar aanleiding van deze golven van geweld, organiseerde Studiekring Vrij Onderzoek dinsdag 12 maart een gespreksavond. De genodigden waren VUB-professor Tyssens, professor Christopher Parker van de RUG, en mevrouw Lernout van Pax Christi. Zij brachten een uiteenzetting naar voren over respectievelijk de evolutie in historiografie langs Israëlische kant, de Oslo-akkoorden en tenslotte de militaire situatie en de werking van NGO's in bezette gebieden.

Als historicus schetste professor Tyssens de ommezwaai die heeft plaatsgevonden in de Israëlische perceptie van de Palestijnse situatie. Aanvankelijk zou de zionistische literatuur de bevolking hebben voorgehouden dat er geen sprake was van negatieve gevoelens ten opzichte van de andere partij. Hieruit vloeide ondermeer voort dat een conflict absoluut niet noodzakelijk was, en dat er langs Israëlische zijde bereidheid was tot compromisvorming. Om dit beeld van toegeeflijke partij, die geen schuld betrof, te vervolledigen werd de David-en-Goliathmythe in het leven geroepen, waarbij 'klein en weerloos Israël' zich amper kon verdedigen tegen een veel grotere en militair beter georganiseerde Arabische wereld. Tenslotte was er ook nog het probleem van de Palestijnse vluchtelingen, wat werd afgeschilderd als zijnde een moeilijkheid die louter en alleen aan de Palestijnen ten beurt viel.

Uit deskundig archiefonderzoek resulteerde daarentegen een breuk met deze traditionele argumentatie. Volgende conclusies weerlegden de klassieke versie. Toen Jordanië aanbood om een compromis te sluiten, en Israël weigerde, bleek de onwil van de zionisten om duidelijke vredesovereenkomsten te sluiten. Ook de David-Goliathmythe bleef niet meer overeind toen duidelijke aangetoond werd dat de Israëlische troepen beter waren georganiseerd en meer wapencapaciteit hadden. Verder werd de complexiteit van het Palestijnse vluchtelingenprobleem uit de doeken gedaan: er waren geen bewijzen van de zogenaamde oproep door een Arabische leider, en daarbij was dit fenomeen niet van korte termijn, maar

reeds lang voor en na de 'oproep' aan de orde. Uiteindelijk haalde professor Tyssens de problematiek van de etnische zuiveringen aan, waarvoor op grote schaal geen bewijzen aan te voeren zijn. Hij geeft echter wel toe dat het feit dat er lokale commando's werkzaam zijn geweest, een rol zou gespeeld kunnen hebben in de creatie van een Israëlische staat, in die zin dat men de smaak te pakken had.

Om te besluiten wees Tyssens er echter op dat ook binnen dit kamp van nieuwe historici geen eenvormigheid heerst omtrent de keuze van het werkmateriaal: sommigen willen zich enkel beroepen op wetenschappelijke documenten, terwijl andere auteurs ook ver-

trouwen op politieke acties. Belangrijke kritieken op deze nieuwe verklaringspogingen zijn dat ze te verlegen zijn en vaak het kind niet bij naam noemen, en dat de mogelijkheid van terugkeer na de expulsie systematisch genegeerd wordt.

Vervolgens werd Christopher Parker aan het woord gelaten. Hij bekeek de problematiek vanuit een politiek-economische benadering. De eerste 10-15 jaar van de bezetting waren bevorderend voor de economische situatie van Palestina. De intifada van '78 kwam namelijk net op een moment van economische ontbering, waarbij de Palestijnen volledig afhankelijk waren van het werkaanbod in Israël. De PLO

fungeerde als vredesbouwer om subsidies van ondermeer de VS en Japan te verkrijgen. In '86-'87 vond er een georganiseerde revolutie plaats, wat zou leiden tot de chaos van '91 tot '93. Het uiteindelijke doel van de Palestijnen was de situatie zo onmogelijk te maken dat de Israëli's niet zouden kunnen volhouden. Steeds toenemend verlies aan grondgebied heeft uiteindelijk geleid tot de Oslo-akkoorden. Maar deze overeenkomsten beperkten de Palestijnse autonomie, zo hadden ze bv. geen autoriteit over water, wegenbouw,... en ze brachten economische rampen mee voor de landbouw en de arbeid. Bovendien betekenden ze slechts een beperkte toekenning van Palestijnse gezag: enkel in Jericho, Betlehem en Ramallah hadden ze volledige autoriteit, dus zeker niet in de hele Gaza-strook. Bovendien werd het hele gebied omboord door een Israëlische afsluiting.

De onderhandelingsprocessen brachten keer op keer discussies tot in het extreme met zich mee, vooral dan omdat men niet constructief te werk ging: de behaalde resultaten van vorige rondes werden telkens genegeerd bij nieuwe rondes. Deze component vinden we ook terug in de huidige onderhandelingen, waarbij beide partijen elkaar gedurig aan provoceren met aanval en tegenaanvallen, die de vredesonderhandelingen steevast ondermijnen. Ook op internationaal gebied ontbreekt het enigszins aan goodwill, aangezien er weinig betekenisvolle politieke input te bespeuren valt: er wordt wel geld vrijgemaakt voor steun aan de onderhandelingen, maar van een duidelijke internationale reactie is nauwelijks sprake.

Vervolgens belichtte Parker de sociale ontwikkelingen aan beide zijden. In Israël brachten de onderhandelingen de ontmanteling van de Netanyahu-vleugel met zich mee in 1993. Langs Palestijnse kant werd de institutionele autoriteit uitgehold: traditionele familienotabelen kwamen aan de macht, zodat er niet langer sprake was van een beleid op institutionele basis, maar eerder van een patrimoniaal landsbestuur.

Tenslotte behandelde Parker de problemen omtrent de actievoerende jongeren. Eerst en vooral houden ze zich niet

aan de traditionele partijgrenzen bij het organiseren van acties. Daarbij komt dan nog het gevoel van rivaliteit omdat ze onderling concurreren om best weerstand te bieden aan de bezetting. Bovendien zijn ze veel radicaler en militanter dan de oudere generaties omdat ze nooit in Israël gewerkt hebben en dus nooit geconfronteerd zijn geweest met de inmenselijkheid van de Israëli's, maar integendeel, hun hele leven alleen maar de gruwel van de oorlog hebben gekend.

Om af te sluiten boog Parker zich over het waarom van de opsluiting van Arafat door Sharon. Wat is de achterliggende strategie? Hiervoor haalde Parker een aantal hypothesen aan: Ofwel wil hij verschillende delen van Palestina isoleren om dan per apart

HOE DIT CONFLICT ZAL EVOLUEREN IS ONMOGELIJK TE VOORSPELLEN

gebied deals te sluiten. Ofwel wil hij Palestina volledig breken door de situatie zodanig te laten escaleren dat ze alles zouden accepteren om er maar een einde aan te kunnen maken. Ofwel probeert Sharon zoveel mogelijk Palestijnen en masse te transfereren.

Als derde luik van de problematiek werd de militaire situatie in de bezette gebieden en de werking van NGO's behandeld door mevrouw Lernout van Pax Christi. Ze maakte een ruwe schatting van het aantal doden langs beide zijden. De vergelijking is treffend: reeds meer dan 1000 Palestijnen, tegenover 'slechts' 300 Israëli's. De humanitaire situatie is schrijnend: mensen mogen niet vrijelijk bewegen (bv. Arafat), wegen worden afgesloten, de landbouw wordt beschadigd, en de burgerbevolking wordt constant geteisterd door zogenaamde settlers: gewapende mensen die de moord op een Palestijn zo verdraaien dat het lijkt alsof de Palestijn in kwestie aanviel, dus dat het geen kwestie van moord is, maar van zelfverdediging. Opmerkelijke afwezigheid van mensen op straat, geen toerisme, geen kinderen op school en geen

geld om voedsel voor het gezin te kopen: doffe ellende dus. Er wordt sociale hulp geboden door de Hamasbeweging, waarbij de mensen zich uit pure noodzaak om te overleven moeten aansluiten.

De politieke situatie in Israël is ook vrij labiel: sinds de escalatie van het geweld in januari is Sharon's populariteit niet langer gevrijwaard. Daarenboven is het leger gedesorganiseerd omdat de jonge soldaten een veel te grote verantwoordelijkheid moeten dragen. De Israëlische strijdmacht weigert steeds meer om te vechten in de bezette gebieden. Moreel is het voor hen niet langer draagbaar en ze vinden het politiek onverantwoord. Velen zijn bovendien niet bereid te sterven voor Sharon. Deze antistroming wordt steeds groter en geeft argumenten aan het VREDESBLOK om zich harder in te zetten. Het doel van deze organisatie is om zich sterker in te planten in Israël, en om de NGO-werking in Palestina op te drijven. Zij nemen de sociale verantwoordelijkheid op zich en zorgen ondermeer voor opvoedingsnetwerken, vrouwenrechten en ander humanitair werk. Ook in België is er een onderafdeling van het vredesblok.

Hoe dit conflict verder zal evolueren is onmogelijk te voorspellen. De drie sprekers hadden er echter een zeer pessimistisch gevoel bij.

Donderdag 14 maart heeft er zich wel een niet onbelangrijke wending in de stand van zaken voorgedaan: de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties heeft zich openlijk uitgelaten tegen de politiek van Sharon. Dit moet aantonen dat Amerika niet volledig de zijde van Israël kiest, wat belangrijk is omdat vele delen van de Arabische opinie Washington blijven beschouwen als de pijler van Israël en als een kracht die aanstuurt op oorlog tegen Arabieren en islam om zijn greep op de olierijke regio te versterken (uit De Standaard, 14 maart 2002).

Hazel Onkelinx

Studiekring Vrij Onderzoek

**Dinsdag 26 maart
focus op Ghanese Cacao**

**van 12 tot 14u
BSG-toog restaurant**

Op dinsdag 26-03-02 focust de Wereldwinkel VUB (onderdeel van UCOS) zich op de Ghanese cacao tijdens het wekelijkse standje in het restaurant en dit ter gelegenheid van het bezoek van een Ghanese partner van Oxfam Wereldwinkel. Onder zijn deskundige begeleiding, verkopen we die dag uitzonderlijk warme chocolademelk, (h)eerlijke chocoladecake en is er uitgebreide informatie ter beschikking ivm de cacaoteelt.

De Mocial

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur. Ons redactielokaal bevindt zich naast het KulturKaffee

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37
mail: mocial@vub.ac.be

Coördinator
Mauger Mortier

Vice-coördinator
Vincent Vaesen

Secretaris
Pieter Vissers

Penningmeester
Wouter Devriese

Lay-out
Mauger, Pieter V, Leni

Redactie
Mauger, Pieter V, Leni, Esther, Nick, Pieter D, Uti,
Wouter, Cemil, Davor

Studiekring Vrij Onderzoek
Ruth, Yvan, Sofie, Frederik, Maarten, Herman, Annabel,
Jan-Willem, Jan, Eric, Kenno, Hazel

Medewerkers
Stefan, Nick, Uti, Griet, Brian, Maarten, Bruno,
Pieter B, Maartje, Jasmin, Anne,
Kurt, Sarah, Jan, Frank, Anthony, Bieke

Abonnementen
Storten op rek.nr.001-1386975-48
met vermelding 'abo'
Gewoon abo: 8,25 euro
Steunabo: 24,79 euro

Verantwoordelijke uitgever:
Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel
Oplage: 1500ex.

De redactie is niet verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, VO en Dienst Cultuur noch voor opiniestukjes

“HET TRIESTE VERHAAL VAN EEN RADIOZENDER”

Op Nederland 3 was er onlangs een reportage te zien over een Palestijnse radiozender, die na enkele jaren trouwe dienst werd platgebombardeerd. Om meteen een paar stereotiepe beelden uit de weg te ruimen: er werden geen oproerende, islamitische gebeden uitgezonden, de medewerkers waren noeste werkers, die duidelijk een goede opleiding hadden genoten, ze droegen gewone kleren, er werkten vrouwen (eveneens gewoon gekleed), er werd net zoals bij ons muziek, afgewisseld door nieuws, uitgezonden,... nergens was een teken van gevaarlijk fundamentalisme te bespeuren. Natuurlijk brachten zij hun versie van het nieuws, net zoals wij hier in het Westen de overwegend Israelische “oog om oog, tand om tand”-versie voorgeschoteld krijgen.

Hun publiek was de Palestijnse bevolking uit Palestina (voor zover dat erkend is). Objectiviteit werd, voor zover de reportage kon weergeven, hoog in het vaandel gedragen, voor zover dat mogelijk is in een situatie van verregeend engagement (met name de quasi-oorlogssituatie van midden-oostelijke conflictgebieden). Maar dat is allemaal slechts interpretatie.

Kennelijk waren de Israelische autoriteiten niet erg opgezet over het feit dat er een massacommunicatief tegengewicht bestond voor de Israelische berichtgeving (de frequentie van het palestijnse radiostation was immers tot ver in Israelisch gebied te ontvangen). Een gerichte bomaanslag heeft eind januari 2002 een einde gemaakt aan deze hinderlijke factor. De rechtvaardiging, zoals altijd sinds 11 september, was “de strijd tegen het terrorisme”.

Men kan zich afvragen of het verantwoord kan worden dat een nieuwsbericht wordt beantwoord met een raket. Om te vermijden in een zowel politiek-historisch als ideologisch vertroebeld vaarwater te geraken, dient men de situatie in te schatten op een zo theoretisch (en dus ook universeel) mogelijk niveau.

Wat we hebben zijn twee samenlevingen, die grotendeels naast elkaar leven, maar door bepaalde historische en ideologische twisten, op enkele, veelal geografische gebieden, botsen en conflicten veroorzaken. Ter ondersteuning van de belangen die in die bepaalde gebieden verdedigd dienen te worden, appeleert men langs verschillende wegen op unificerende factoren, zoals godsdienst, geschiedenis e.d. Wat dan gebeurt, en dit is cruciaal, is dat het conflict over het geheel van de twee samenlevingen geprojecteerd wordt. Zo ontstaan er twee rivaliserende hegemonieën. Die hegemonieën, en de gehoorzaamheid eraan, worden in stand gehouden door verschillende factoren, of een combinatie ervan:

-als de huidige situatie als ‘goed’ wordt beschouwd, dan spreken we over gehoorzaamheid gebaseerd op een voorstelling;

-als de onderdanen deel uitmaken van een ‘superieure’ groep en daardoor een meerwaardigheidsgevoel hebben, dan spreken we over gehoorzaamheid gebaseerd op onderscheid;

-als de huidige situatie als de enige mogelijke wordt beschouwd, dan spreken we over gehoorzaamheid gebaseerd op onvermijdelijkheid.

Wat er gebeurt, is dat door deze factoren, (gevoed door b.v. een eigen interpretatie van de geschiedenis) een verwrongen beeld van de realiteit ontstaat want in een hegemonie worden feiten verklaard aan de hand van, binnen de grenzen van en ten dienste van de ideologie. Ervan afwijken, hoe redelijk het ook mag zijn, wordt beschouwd als dissidentie en wordt absoluut niet getolereerd. Dit alles heeft een cumulatief effect, waardoor de conflicten worden geïntensifieerd, waardoor,... er een geweldspiraal ontstaat.

De media spelen in dergelijke situaties een uitermate belangrijke rol, want ze zijn “het belangrijkste terrein waar ‘toestemming’ gewonnen of verloren wordt, en waar een ideologische strijd plaatsvindt”.

Om terug te komen tot het voorbeeld van het midden-oosten: dit conflict, dat sinds het ontstaan van Israel aansleept, is weer tot een hoger niveau in de geweldspiraal gekomen. De huidige situatie is duidelijk een oorlogssituatie, waarbij de kans op een compromis tussen beide kampen zeer klein is. In de lijn van een oorlogstactiek ligt ook het uitschakelen van de massamedia van de vijand. Dat is waar Israel mee bezig is. De Palestijnen, gevoed door hun eigen radicale ideologie, plegen aanslagen op vijandelijk grondgebied en bekopen het met hun leven. Maar er is een duidelijk onderscheid. Wanneer Israel een bom gooit, gooit de Palestijn er een terug (of omgekeerd, het doet er niet toe wie de eerste steen heeft geworpen). Maar het neutraliseren van massacommunicatieve doelwitten wordt enkel gedaan door de Israeli's. Als men het beoogde doel voor ogen houdt, namelijk hegemoniale en territoriale overheersing, past dit perfect in de strategie en is het vanuit dat opzicht verklaarbaar.

De overmacht van Israel weerspiegelt zich niet enkel in de gebruikte middelen en technologieën, maar ook in de beoogde doelen. De Israeli's voeren oorlog, terwijl de Palestijnen aanslagen plegen.

Davor Meersman

Vanuit de SoR

DE NIEUWE C.I.F.S.

“AND THE WINNER IS...”

Sommigen zullen op 24-25 Januari vreemde dingen opgemerkt in de cafetaria's van Campus Etterbeek en Jette: stembussen en stemhokjes, waartussen druk verkeer van buitenlandse studenten, enkele buitenlandse studenten die de andere buitenlandse studenten aanklampten, praatjes maakten, flyers in de hand duwden. Menig Belgische student heeft zich misschien afgevraagd wat er gaande was. De snuggersten zullen wel vermoed hebben dat hier verkiezingen bezig waren, maar hebben zich misschien afgevraagd waarom hen geen stem gevraagd werd. Alhoewel, gezien het beperkte aandeel Belgische studenten dat zijn jaarlijkse morele stemplicht vervult.

Waar ging het nu eigenlijk om? Wel de buitenlandse studenten (uit niet EG-landen) verkozen hun vertegenwoordigers in de Commission on Integration of Foreign Students, kortweg de CIFS. En hoewel deze CIFS al sinds 1994 bestaat, werden deze verkiezingen voor de eerste maal onder de vorm van een stembusgang georganiseerd. Voila, nu weten jullie het! De minder geïnteresseerde lezer mag hier afhaken, voor de nieuwsgierigen wijden we nog even uit over dit fenomeen.

De CIFS is een buitenbeentje onder van de adviescommissies van de SoR (Sociale Raad): haar werkterrein overstijgt die van één specifieke dienst, in principe kan de CIFS over alles adviseren waar volgens haar het belang van, of integratie van, buitenlandse studenten mee gemoeid is. In principe kan ze enkel de SoR adviseren, maar ze kan de SoR vragen een CIFS advies- of voorstel bij een andere raad op tafel te brengen. Bovendien mag iedereen de vergaderingen met raadgevende stem bijwonen (zij het student of personeel, Belg of buitenlander). De samenstelling van de effectieve leden is ook uniek: 1 lid wordt aangeduid door de SoR, de andere drie leden worden "aangesteld op voorstel van de buitenlandse studenten". Vroeger gebeurde dit via een zgn "Verkiezingsmeeting", waar alle buitenlandse studenten op uitgenodigd werden. Als er afdoende richtbaarheid gegeven werd kwamen dan een 20 ÷ 30 studenten opdagen om ter plaatse in onderling overleg te bepalen wie er in de CIFS zou zetelen. Vorig jaar liep dit fout: FORSTIS voerde geen campagne, stuurde enkel één weinig uitnodigende uitnodiging

per e-mail, er kwam 3 man opdagen: Verkiezingen mislukt. De CIFS werd zelfs ei zo na opgedoekt, omdat de buitenlandse studenten er geen interesse voor zouden hebben. Een aantal geëngageerde buitenlandse studenten legden zich hier niet bij neer, en vormden alsnog een commissie, die gaandeweg uitgebreide en behoorlijk actief was in 2001. Het verkiezingsfiasco bleef de CIFS echter achtervolgen: regelmatig werd haar representativiteit in vraag gesteld. Toch boekte de CIFS op 2 vlakken belangrijke resultaten. In de eerste Moecial van dit academiejaar zijn die punten al eens toegelicht (artikel "Welkom"): spreiding van buitenlandse studenten en tijdelijk onderdak voor pas-

gearriveerden. De SoR van november 2001 besliste op voorstel van de CIFS eindelijk dat de buitenlandse studenten op Campus Etterbeek gespreid zullen worden volgens de regel van 10% per studentenhuys, in de Nieuwelaan overigens netjes verdeeld over achter en voorzijde. Inzake tijdelijke huisvesting dienen kennelijk de violen nog gelijkgestemd worden, het Rectoraat heeft alleszins een oplossing binnen de VUB-huisvesting beloofd.

De perikelen bij haar aantreden indachtig wilde de CIFS ook haar toekomst veilig stellen: ze nodigde alle studenten uit op een vergadering, waar werd beslist dat stembusverkiezingen de CIFS een onmiskenbare representa-

De Moecial

tieve status zouden verlenen, en FORSTIS en de kandidaten zou verplichten om gezamenlijk effectief te mobiliseren.

En zo geschiedde: In Etterbeek waren er drie kandidaten, voor 2 mandaten. In Jette kwamen twee kandidaten op, voor 1 mandaat. Elke kandidaat kwam op met een plaatsvervanger. In totaal dus 10 kandidaten. Dit ondanks de strikte voorwaarden voor elk kandidatenpaar: Hooguit 1 van beiden mocht in een laatste studiejaar zitten (omwille van de continuïteit) en beiden moesten uit verschillende regio's komen (omwille van culturele diversiteit). Deze stembusgang was ook de uliteme test voor de interesse van buitenlandse studenten voor een eigen vertegenwoordiging in de VUB-structuren. Dat blijkt dus geen probleem: in totaal kwamen op twee dagen tijd 155 kiezers hun stem uitbrengen. Dat is een kleine 19% van de stemgerechtigden. Niet slecht voor een eerste keer, en midden in de examens nog wel. Traditiegetrouw zullen alle niet-verkozen kandidaten uitgenodigd worden om met raadgevende stem in

UITSLAG STEMMING

Campus Etterbeek/Rode

1. Karim Mehanna (Libanon)
-Marek Suliqa (Polen) -
59 stemmen
2. Marjan Arsorski (Macedonia)
-Javier Quinones (Peru)-
48 stemmen
3. Henry Nkyimbeng (Kameroen)
-Toya -Nath Baral (Nepal)-
46 stemmen

Campus Jette

1. Jasper Yao Dunyai(Ghana)
-Leeya Saheida Khan (Guyana)-
40 stemmen
2. Ndambi R. Aka (Kameroen)
-Golan Sorwar (Bangladesh)-

de CIFS te zetelen. Deze CIFS staat voor belangrijke uitdagingen. Ze zul-

len vooral de 2 bovenvermelde kwesties moeten opgevolgen. Inzake de spreiding heeft de commissie ook de verantwoordelijkheid om het samenleven van buitenlandse studenten onderling, en buitenlandse met Belgische studenten, in goede banen te leiden. Daarboven dient ze beschikbaar te zijn moesten er zich problemen voordoen. De belangrijkste uitdaging vormt echter de geplande herstructurering van de Sociale Sector en de studentendemocratie. De huidige structuren werden immers ontworpen toen er nog nauwelijks buitenlandse studenten waren. Later heeft men dan gepoogd ook de buitenlandse studenten in die bestaande structuren in te passen. Nu krijgt de CIFS de unieke kans om haar plaats en rol van bij aanvang te bepalen, geïntegreerd in de nieuwe structuren. Er zal flink overlegd moeten worden tussen de CIFS en de belgische studenten, en dat op zich kan de integratie en het wederzijds begrip alleen maar ten goede komen, zeker op een universiteit die het Vrij Onderzoek hoog in het vaandel voert.

Brian Vatteroth

FREE PODIUM

DOE MEE IN HET VOORPROGRAMMA VAN EEN BELGISCHE GROEP VAN FORMAAT IN DE ANCIENNE BELGIQUE !!

Geef voor 16 april een demo-tape of CD aan Dienst Cultuur

Een jury van studenten van de 7 instellingen kiest 4 winnaars die mogen spelen op 23/10/2002

De dag van de student in Brussel in Brussel is een organisatie van 'Quartier Latin - Student in Brussel', Onthaal en Promotie Brussel (OPB) en de Vlaamse instellingen van hoger onderwijs.

DAG VAN DE STUDENT IN BRUSSEL 23 OKTOBER 2002

The Lost Pages

“BAD TRIP”

Het schokkende beeld vergrootte voor zijn ogen. Energiiek stapte hij over de natte kiezels, waardoor zijn voeten telkens een beetje onder hem wegschoven. Toen het beeld zich vertaalde in werkelijkheid en de portier de deur opende, groeven de beats zich diep door zijn ribben. Dit is een onbeschrijflijk gevoel, dacht hij. Net als een duik in het water, moet je het telkens weer beleven om juist te weten hoe het is. Zijn gedachten hadden zich nu overgegeven aan zijn zintuigen, hij werd een doorleefbare spons.

Naarmate hij dieper in het hart kroop, voelde hij de warme, vochtige lucht langs zijn huid glijden. De eerste rilling golfde aangenaam en verrassend langs zijn rug. Geluid werd vorm, en vice versa, het licht was een speer waarvan de punt zachter werd naarmate hij zich overgaf aan het moment. Hij zweefde door de slierten muziek die aan hem voorbijgingen, hij richtte zijn blik tot de hemel, gevuld met rechte lijnen en zachte gloeden van paarse lichten. De mens was tot de hemel geraakt, en zijn vormen eraan opgelegd.

Zijn autonome voeten schoven over de gladde grond, richting intuïtie, of instinct. Ogen. Hij zag ze. De twee ogen van een schim. Bekendheid. Zou het kunnen? Op een plaats als deze? Herkenning. Toch niet. Hij naderde. Het beeld vergrootte voor zijn ogen. Minachting. Haar wapen voor de strijd tussen hun blikken. De opgetrokken muur. Steen voor haar, maar glas voor hem. In de diepte van haar pupil stond beschreven wie ze was. Wat ze voelde. Bedreigd draaide ze haar blik weg. Hij bleek toch alleen te zijn. Zoals altijd had

de doorgronding van de minachting gewonnen. Genoeg spelletjes.

De wereld was zijn onderdaan. Haar vormen zijn slaven. Hij was niet langer een spons. Zijn regels bepaalden de werkelijkheid, die haar ware aard liet kennen. De illusie werd een schouwspel, gespeeld door personages, bespeeld door de beats.

Hij kreeg het warm. Te warm. Zweet droop langs zijn huid. Het was benauwd binnen. Zijn zware lichaam belemmerde zijn geest om werkelijk de wereld te bezitten. Want hoe kon hij ooit de werkelijkheid meester zijn, als hij onderdanig was aan zijn lichaam? Buiten. Hij moest naar buiten. Hij liep, maar zijn lichaam volgde hem overal. Hij liep de deur uit en negeerde de blikken van de personages. Zijn handen voelden niet aan als de zijne, zijn geest was gevangen, geketend door zijn lichaam. Hij liep over witte lijnen. De muziek begon uit te sterven in zijn oren. Met zijn ogen naar de grond gericht zag hij de afwisseling tussen het grote, zwarte vlak en de korte, witte strepen. Het geluid in zijn oren nam weer toe. Dit keer als een soort sirene, een monotoon hoorngeblaas dat luider en luider werd. Het nadert, dacht hij. Hij schrok op. Dat was het laatste wat hij dacht voor de werkelijkheid zich met een smak liet gelden. De rest kon hij alleen maar voelen, als een onbeschrijflijke duik in het water...

Davor Meersman

Je n'ai aucun rêve
Parce qu' un rêve c'est rien
Rien comme le ciel bleu foncé
Avec des nuances noires,
...ternelles
Les étoiles y sont rares
Et n'étincèlent pas
Je ris
C'est bien ça
Et je sens chatouiller l'herbe
Parmi mes orteils
Je vois une étoile tombante

Treinloos

Eenzame bank
Kalm staren naar het spoor
Geen doorgang
De trein is er te snel,

*Lieve mensen lachen,
Glimlachen,
De mooie zeegolf rond hun
lippen
Vertrekt,
Vertrekt als de bijhorende zee-
meeuw,
Niet naar het warme,
Naar het koude,
Spitse harde ijsbergen,
Zonder een fonkelende ijskristal
Wanneer ze zich omdraaien,
Glimlachen,
Lieve mensen lachen,
Schijnlachen*

Poëzie,
spel met woorden.
spelenderwijs lezen
en genieten.

Poëzie,
spelen met woorden
graven in jezelf
maar je niet helemaal durven blootgeven.

Poëzie,
je ontroert me
je raakt me
en soms laat je me lachen.

Poëzie
heelt.

Poëzie
begrijpt.

27ste Nuit des Césars

beknopte inleiding tot de

hedendaagse Europese en Franse film

Nieuwbakken Vlaams filmintendant Luckas Vander Taelen zetelt in 2002 nog een tijdje voor de groenen in het Europees parlement. Eén van zijn belangrijkste wapenfeiten daar was de creatie van een rapport over de Europese film, 'Over een betere verspreiding van Europese films op de interne markt en in de kandidaat-lidstaten', dat in november 2001 werd goedgekeurd. Het verslag dat rapporteur Luckas Vander Taelen in Straatsburg opstelde voor de commissie 'Cultuur, Jeugd, Onderwijs, Media en Sport' stelt in 2000 binnen de EU een marktaandeel van 22.5% vast voor de Europese film. Dat aandeel was drie maal groter in de jaren zestig, terwijl Europa nu méér films produceert dan de Verenigde Staten!

Het rapport overloopt bestaande en te creëren regelgeving. De waslijst aan bevelingen omvat o.a. een 'interconnectie-systeem' waardoor producenten toegang krijgen tot fondsen in andere lidstaten, meer aandacht voor beeldcultuur in het onderwijs en meer ondersteuning voor promotie (in Europa nu 5% van het budget, in Hollywood 30%). Tegen 2005, stelt het rapport, kunnen 350.000 jobs worden bijgecreërd in de Europese audiovisuele sector.

Dat betere promotie essentieel is voor de Vlaamse en voor de Europese film, wordt een strategische invalshoek binnen het nieuwe Vlaamse filmbeleid dat Vander Taelen mee vorm zal geven. Een ander aandachtspunt daarin is de medewerking van de (openbare en

commerciële) televisieoproepen bij de film. In zowat alle Europese regio's is die wettelijk vastgelegd, in Vlaanderen slaagt onder andere Bert De Graeve erin die politieke vraag onder het zand te schuiven. Met Vander Taelen aan het hoofd van de Vlaamse film en met de

LE FABULEUX DESTIN D'AMÉLIE POULAIN' EN 'SUR MES LÈVRES' BELANGRIJKSTE WINNAARS FRANS FILMFEEST

herziening van de Europese 'Televisie zonder grenzen'-richtlijn die voor 2002 op stapel staat, mogen we hopen dat dat verandert. De Belgische tak van betaalzender Canal+ investeerde alvast vijf miljoen Belgische frank in 'Villa des Roses' van Frank Van Passel. Als de nieuwe filmintendant erin zou slagen de taksen op het abonnementsgeld voor Canal+ te halveren, zo kondigde directeur Patrick Tilleux in 1999 aan, kan en wil Canal+ zo'n 3 miljoen Euro per jaar in film investeren....

Het Franse Canal+ speelt alvast -wettelijk verplicht- een gigantische rol in het succes van de enige Europese film die écht goed draait, met name de Franse. De betaalzender uit ons buurland zorgde ervoor dat 'Mulholland Drive' toch een film kon worden, investeert in ontelbare Europese films (Le fabuleux destin d'Amélie Poulain, bijvoorbeeld) én is hoofdsponsor van de jaarlijkse uitreiking van de Césars.

Die Césars werden op zaterdag 2 maart 2002 voor de 27ste keer uitgereikt door de 3025 koppen tellende *Académie des Arts et Techniques du Cinéma*. Grote winnaars werden 'Sur mes lèvres' van Jacques Audiard en, uiteraard, 'Le Fabuleux destin d'Amélie Poulain' van Jean-Pierre Jeunet. Deze laatste, de nummer één in de K.U.T-top tien van 2001, kreeg maar liefst 13 nominaties. De film ontving een stuk minder prijzen, maar wel de allerbelangrijkste: meilleur film en meilleur réalisateur. Verder werden ook de muziek (van Yann Tiersen) en het decor, dat het Parijse Montmartre nog feeëriker toont dan het al is, met een beeldje bedacht.

Audrey Tautou, Amélie dus, zag de prijs voor beste actrice naar Emanuelle Devos gaan. Die speelt in 'Sur mes Lèvres' van Jacques Audiard Clara, een bijna-dove jonge vrouw die door haar liplezen meer begrijpt dan de collega's op haar saaie bureaujob denken. Haar leven verandert ingrijpend als daar een nieuwe assistent arriveert. De man (Vincent Cassel) blijkt een ex-gevangene. Het leven van beiden verandert indringend doordat ze elkaar leren kennen. 'Sur mes lèvres', ook genomineerd voor beste film en beste regisseur, is een genremix die komedie, film noir en romantiek omspannt. De film kreeg naast het beeldje voor beste actrice ook nog Césars voor het beste scenario en voor het beste geluid. Audiard speelt dan ook met geluids- en ruiseffecten. Het publiek is voor wat het hoort vaak afhankelijk van de volumeregeling van Clara's hoorapparaten.

De Moecial

Tautou ziet het beeldje voor beste actrice dus door de neus geboord, maar moet verre van wanhopen. 'Amélie' is nu al de meest succesrijke Franse film ooit in de USA en ze hééft d'ailleurs al een César op de schouw, als 'meilleur espoir féminin' van 2000 voor 'Venus Beauté (Institut)', dat jaar de beste film. Ook regisseuse Tonie Marshall werd toen gelauwerd voor de babbelprent die het ultratypische sujet français (zijnde : l'amour, c'est quoi ? la femme, c'est quoi ?) van een frisse touch voorzag. Tenslotte was de concurrentie tussen de actrices gigantisch, met Charlotte Rampling ('Sous le Sable'), Isabelle Huppert ('La Pianiste') en winnares Devos.

Minder hier bekende namen bij de acteurs, waar niét Vincent Cassel voor 'Sur mes lèvres' maar wel Michel Bouquet als vainqueur uit de enveloppe kwam. In 'Comment j'ai tué mon père' speelt die de rol van vader Maurice, die na lange afwezigheid het leven van schijnbaar modelkoppel Charles Berling en Natascha Rénier ('La vie rêvée des Anges', 'Les amants criminels') overhoop haalt. Bouquet speelde in 1992 ook Thomas-als-oude-man in 'Toto le héros' van Belg Jaco Van Dormael (césar voor meilleur film étranger in 1992). Als beste actrice in een bijrol kwam meer dan verdiend Annie Girardot, voor de rol van de verstikkende moeder die in La Pianiste in

een wrange haat/liefderelatie met haar dochter is verwickeld, uit de bus. Girardot was in 1997 trouwens al présidente de cérémonie bij de uitreiking van de Césars. Verdere opvallende Césars waren er voor 'No Man's Land', de ondertussen onder prijzen bedolven oorlogsfilm van Belgische Bosniër Tanovic (meilleur première oeuvre de fiction), voor 'Mulholland Drive' (meilleur film étranger) en voor Claude Rich, Anouk Aimée en Jeremy Irons (césars d'honneur). Robinson Stévenin, bouwjaar 1981, zag zich bekroond als meilleur jeune espoir masculin voor zijn rol als travestiet in 'Mauvais Genres'. Vogelfilm Le Peuple Migrateur wist zich terecht bekroond met de montageprijs.

De 27ste Nuit des Césars bleek weer een uitstekende staalkaart van wat de francofone zevende kunst heeft te bieden. Vraag is nu hoeveel van de vijf nominaties Amélie Poulain op 24 maart in oscars zal kunnen omzetten. Maar eigenlijk doet dat er niet zoveel toe. Het doel, promotie voor de Franse en in extenso de Europese film, is allang bereikt. Hopelijk kan in het kielzog van de huidige hausse ook de Vlaamse film een graantje aandacht meepikken. Herinner u de prijs die 'Pauline en Paulette' in Cannes binnenreef. En constateer dat Frank Van Passel overal, naast het Britse filmkoppel Merchant-Ivory, ook 'Delicatessen' van Jeunet (waarover kritische stemmen zeggen dat 'Amélie' er maar een doorslagje van is) als

invalsbron voor Villa des Roses vermeldt.

Met name de tuyauterie is in beide films prominent aanwezig. Hoe bedoelt u, u begrijpt het woord tuyauterie niet ? Borstel uw Frans dan wat op ! Doe het snel. Het zal een goeie zaak zijn voor uw appreciatie van de belangrijkste Europese tak van de zevende kunst. Kijk daartoe eens een filmpje. 'Amélie', 'La Pianiste', 'Sur mes lèvres', 'Huit Femmes', 'Petites Misères' of 'Le lait de la tendresse humaine', bijvoorbeeld. Of 'La Cité des enfants perdus', 'Toto, le héros', 'Les Glaneurs et la glaneuse'. 'La fille sur le pont', 'Sous le sable'. In Brussel wel opletten of de distributeur, videooer of DVD-verdeler de film tenminste heeft ondertiteld. En als dat niet het geval blijkt, wel, dan ga je maar naar een Vlaamse film. Want als het geen animatiefilm is, is die niet gedubd.

Plus, heden ten dage bestaan er al Vlaamse thrillers, verfilmingen van Vlaamse literaire meesterwerken die niet gedateerd aandoen en heerlijke, in Nederland gedraaide 'kinder'films. En nu komt er nog een filmfiefhebber en -kenner aan het hoofd van de Vlaamse zevende kunst ook. We kunnen het niet genoeg herhalen : Viva le cinéma Européen contemporain!

Thriller – 1u53

Regie : Larry Clark

DE CÉSAR VOOR...

BESTE FILM

Le Fabuleux destin d'Amélie Poulain

BESTE REGIE

Jean-Pierre Jeunet (Le Fabuleux destin..)

BESTE ACTEUR

Michael Bouquet (comment j'ai tué mon père)

BESTE ACTRICE

Emmanuelle Devos (Sur mes lèvres)

BESTE MANN. BIJROL

André Dussollier (La chambre des officiers)

BESTE VROUW. BIJROL

Annie Girardot (La Pianiste)

BESTE MANN. NIEUW TALENT

Robinson Stévenin (Mauvais Genres)

BESTE VROUW. NIEUW TALENT

Rachida Brakni (Chaos)

BESTE BUITENLANDSE FILM

Mulholland Drive

BESTE SCENARIO

Jacques Audiard, Tonino Benacquista (Sur mes lèvres)

BESTE DEBUUT

Danis Tanovic (No man's land)

BESTE MUZIEK

Yann Tiersen (Le fabuleux..)

BESTE ART DIRECTION

Tetsuo Nagata (La chambre des officiers)

BESTE DÉCOR

Aline Bonetto (Le fabuleux..)

BESTE GELUID

Pascal Villard, Cyril Holtz (Sur mes lèvres)

BESTE MONTAGE

Marie-Josèphe Yoyotte (Le peuple migrateur)

BESTE KOSTUMERING

Dominique Borg (Le Pacte des loups)

Bully

Met: Brad Renfro, Bijou Phillips, Rachel Miner, Nick Stahl, Michael Pitt

Release : 6 Februari 2002

Sven De Schutter

(c) K.U.T Site, www.kutsite.com

De Amerikaanse cineast/fotograaf Larry Clarke wist ons (en vooral zijn thuisland) enkele jaren geleden al met verstomming te slaan met zijn rauw-realistische prent 'Kids' waarin de seksuele perikelen van enkele Amerikaanse jongeren centraal stonden. Na het iets minder opvallende 'Another Day In Paradise' (waarvoor hij Hollywoodsterren James Woods en Melanie Griffith wist te strikken), is er nu 'Bully', een alweer sterk realistische weergave van het Amerikaanse tienerleven.

Deze keer baseerde Clarke zich op een waargebeurd verhaal. Enkele jaren geleden, werd de tiener Bobby Kent door zijn vrienden vermoord omdat ze zijn pesterijen en dominantie beu waren. Alles begint wanneer Bobby en zijn slaafs volgende vriend Marty de vriendinnen Ali en Lisa ontmoeten. De zachtaardige Marty raakt algauw in de ban van Lisa, die zich met veel tederheid ontfermt over hem. Bij haar kan hij eventjes ontsnappen aan de tirannie van zijn vriend. Ali flirt even met Bobby, maar ze ondervindt al vlug aan de lijve wat voor een klootzak hij eigenlijk is, en ze merkt dat ook Marty en Lisa met die frustratie te kampen hebben. Ze besluiten Bobby simpelweg te elimineren.

De personages die Clark opvoert zijn eigenlijk losers. Ze hebben geen ambitie of interesses, en vullen hun tijd met wiet roken, rondhangen en neuken. De

vergelijking met 'Kids' valt in het eerste deel van de film daardoor beslist te maken, met het verschil dat er hier een veel sterker narratieve stijl wordt gehanteerd, die bij 'Kids' toch eerder onder een documentaire laag verborgen lag. Maar de expliciete filmstijl van Clarke, die je toch wel doet vergeten dat je naar een film kijkt, blijft wel. Onbeschaaamd gluurt zijn camera naar binnen in de slaapkamers van de tieners, in hun auto's en zelfs tot tussen hun benen (let eens op hoe vaak op het kruis van Bijou Phillips (Ali) wordt gefocust). Clarke vraagt hiermee complete schaamteloosheid van zijn acteurs, en die lijken daar gretig op in te gaan. Dat is een beetje verwonderlijk, want hoewel geen van de namen van de acteurs een belletje zullen doen rinkelen, zijn het bijna allemaal al doorwinterde Hollywood-sterren. Brad Renfro (Marty) speelde als 12-jarige al de hoofdrol in 'The Client', naast Susan Sarandon, en Nick Stahl (Bobby) schitterde als puber in Mel Gibson's regiedebuut 'Man Without A Face', en is nu ook te zien in het Oscargenomineerde 'In the Bedroom'. Ook de andere acteurs waren al in heel wat bekende films te zien, of hebben een bloeiende carrière in het vooruitzicht. Rachel Miner, die Lisa speelt, is zelfs getrouwd met Macauley 'Home Alone' Culkin! Allen zijn ze perfect gecast en zetten ze met verve verwerende en verslaafde snotapen neer. Ze gaan ongeneerd in hun blootje staan, maar vergeten daarbij nooit hun personages. Indrukwekkend!

Het verhaal mag dus in de eerste plaats wel opgebouwd zijn rond het doelloze rondhangen en het seksleven van die gasten, Clarke heeft uiteindelijk wel wat meer te vertellen. De grenzeloosheid van de morele waarden die de jongeren hanteren is schokkend. Geen van allen beseft vooraf waar ze eigenlijk aan beginnen. De moord wordt nauwelijks gepland, en de weinige voorbereidingen gebeuren in een roes van drugs. Achteraf, wanneer de moord (die overigens gruwelijk maar wellicht levensecht wordt weergegeven) voorbij is, komt de klap. Niet het feit dat ze iemand vermoord (of zoals ze zelf zeggen, 'gedood') hebben, maar de angst om gearresteerd te worden, maakt de meesten van hen psychisch kapot. In hun paniek verklappen ze hun geheim bovendien aan al hun vrienden, en in een mum van tijd zitten de zeven

achter tralies. Zelfs dan voelt geen enkele van de moordenaars spijt. Ze zijn enkel woedend dat één van hen de moord gaan aangeven is.

Clarke weet het publiek dus in de eerste plaats te schokken, maar eigenlijk toont hij alleen maar wat er écht is. Dat is dus eigenlijk pas wat zo schokkend is, dat dit allemaal levensecht is. Clarke laat hier en daar ook enkele tien-elf-jarigen opdraven, die meestal met veel bewondering naar de hoofdpersonages kijken, en ook dat is onrustwekkend, want dit zijn de toekomstige pubers. Maar hij toont ook de bezorgdheid (en vaak ook de complete domheid) van de ouders, en laat af en toe wat tederheid toe. Het leven zoals het is. Dat is de grote kracht van deze film. Clarke moet nauwelijks dramatiseren, hij registreert, en dat is het. Dat bewijst dat hij niet alleen over een sterk observatiegevoel beschikt, maar dat hij eigenlijk ook een sublieme regisseur is, van wie we beslist nog veel meer zouden willen zien.

'Bully' is dus een snoeiharde en ijzersterke film, die alle Amerikaanse tieners én ouders zouden moeten zien! De mokerslag zit hem immers in de eindbeelden, wanneer de zware straffen van de jongeren in beeld komen. Als kijker ben je even uit het lood geslagen, want ergens heb je nog wel wat sympathie voor de protagonisten. Of ze die zware straffen wel verdienen, moet ieder maar voor zichzelf uitmaken, maar het geeft de film wel een passend einde. Clarke weet hiermee dus ook een boodschap over te brengen, en dat zonder enige prekerigheid of zeurderig gemoraliseer. Dat is dus verbluffend knap werk, en het maakt van deze film een uitzonderlijk portret van een verloren generatie.

Drama - 2u17

Gosford Park

Regie : Robert Altman

Met : Kelly MacDonald, Helen Mirren, Michael Gambon, Kristin Scott-Thomas

Release : 27 maart 2002

Jan Sulmont

(c) K.U.T Site, www.kutsite.com

De Moecial

Robert Altman is zevenenzeventig geworden. Een respectabele leeftijd, waarop de lifetime achievement award die hij met de Berlinale 2002 ontving geen spatje overdreven is. Maar Altman is still going strong : *"I love it. I wouldn't do anything else. There's not a filmmaker who has ever lived or lives today who has had a better shake than I have. I've done forty films, and they've all been of my own choosing. I've had the final cut on all of them. That's not to say that people haven't tried to take them away from me or that people haven't squashed them and sat on them and not let them out. From my standpoint, it's been a great career. It is a great career because I do what occurs to me, and I'm able to do it. I've never been without a film. So I don't have any complaints other than the fact that I must speak out about what the basic philosophy of this industry is to sell tickets to seventeen-year-olds. Either the parents have got to stop giving them money, or maybe after this 9-11 event (11/9, Amerikanen schrijven data omgekeerd, n.v.d.r.), it'll sober people up a bit, and maybe there won't be so many Arnold Schwarzenegger blah-blah-blah films"*.

De man heeft metertijd een extreem rijke filmografie opgebouwd, waarin geen Arnold Schwarzenegger blah-blah-blah film te vinden is. In de jaren vijftig begon hij als tv-regisseur van 'Alfred Hitchcock presents..' en 'Bonanza'. Later ontpopte hij zich tot de succesregisseur van ondermeer 'M*A*S*H', 'Nashville', 'The Player' en 'Short Cuts'. De voorbije jaren leek ie wat op zijn retour. 'Prêt-à-porter', Cookie's Fortune en vooral het Richard Gere-vehikel Dr. T. and the woman hadden stukken minder merite dan de auteursfilms die ie daarvoor maakte.

Nu echter is hij in volle vorm terug met een who-cares-who-dunnit melodrama tsjokvol schitterende acteurs. Voor 'Gosford Park' kreeg ie al een Golden Globe 2002 als beste regisseur. De film is ook nog eens genomineerd voor 7 Oscars, ondermeer voor twee beste vrouwelijke bijrollen (Maggie Smith en onze favoriete Hellen Mirren), voor beste scenario, voor beste regisseur en voor beste film. En geloof het of niet, de Academy heeft het nog niet zo slecht gezien. Het gekostumeerde melodrama-met-humor speelt zich immers

af in de vroege jaren dertig, in een statig herenhuis van de Britse upper-class. Tijdens een weekend-met-jachtpartijtje ontvangen Sir William (Gambon) en Lady Sylvia (een verveelde Scott-Thomson) een hoop gasten. Naast de familie, Sylvia's zussen en schoonbroers plus haar tante (een snobberige Smith), vervulden enkele Amerikanen uit de filmbusiness, meegebracht door Williams neef en filmster Ivor Novello (een Northam met savoir-faire), het plaatje. Dat is veel volk. Sir Williams peroneel (Grant, Jacobi, een bittere Mirren, een stevig op haar voeten staande Watson) wordt downstairs dan ook in opperste gereedheid gebracht om het weekend te doen slagen. Daar toe brengen de gasten ook hun eigen knechten (de novice MacDonald en de geile Philippe) mee.

Sir William wordt zo ongeveer middenin de film vermoord, waarna klunzige detective Fry eventjes het huishouden verstoort. Maar daar gaat het eigenlijk helemaal niet om. Waar het wel om gaat, dat is om de verhoudingen en relaties binnen en tussen die mensen uit de bovenste en lagere verdiepingen van het huis. Er wordt breedvoerig ingezoomd op de verhoudingen in beide verdiepingen. Maar al wat je ziet, zie je vanuit het standpunt van de bedienden. Die hebben dan ook meer te doen dan de verveelde elite die zich vermaakt met flirten, met klagen en met roddels. Hoewel, dat zijn precies de be-

zigheden van de lower class eens het diner geserveerd en het zilver gepoetst. En, zo af en toe worden die drie belangrijkste bezigheden van de twee klassen al eens met elkaar uitgevoerd.

Altman slaagt er naar goeie gewoonte in verschillende verhaallijnen tegelijk tot hun recht te doen komen. De acteurs genieten duidelijk van het gedetailleerde verhaal. Dat zij nogal wat eigen inbreng hadden, blijkt doordat er na de film een personage of vijftientig - elk met eigen besognes- blijft hangen. Wordt je status bepaald door toeval, door waar en wanneer je op de wereld bent geworpen? Wordt hij bepaald door je acties? Door je eigen perceptie ervan? Door je sociaal-economische toestand? Moet je altijd compromitteren om te slagen. Wat is dat eigenlijk, slagen? In wiens ogen moet je eigenlijk status hebben? De acteurs brengen het allemaal aan bod, maar gelukkig niet expliciet. Maggie Smith's schampere opmerkingen en de onaangepaste Amerikanen zijn hilarisch, de waardige tragiek respectievelijk onbevanging 'what's next?'-mentaliteit die Helen Mirren en Ryan Philippe tentoon spreiden zijn ongeëvenaard. Zoals ook de overlevingsdrang respectievelijk het cynisme van Emily Watson en Richard E. Grant. Zoals het werk van Altman en crew. De fotografie, bijvoorbeeld. En het scenario. En... zoverder

Dans

ANNE THERESA DE
KEERSMAEKER EN ROSAS

"20 ONUITWISBARE JAREN HEDENDAAGSE DANS"

Wie hedendaagse dans zegt, zegt Anne Theresa De Keersmaeker. Deze dame wordt wereldwijd erkend als één van de eersten die in het begin van de jaren '80 een nieuwe taal in dans introduceerde. In deze nieuwe taal combineert De Keersmaeker speelse meisjesbewegingen met strakke choreografie in constante dialoog met de muziek. Muziek vormt dan ook een belangrijk aspect voor deze nieuwe choreografie.

De keuze valt meerdere malen op de muziek van de Amerikaanse minimalistische componist Steve Reich. Structureel komt de dans overeen met de muziek: synchrone bewegingen die constant herhaald worden en door lichte variaties en verschuivingen overgaan naar een ander synchroon patroon. Zo lijkt de dans structureel op de muzikale partituur. Eén van haar eerste producties was de dans *Fase, four movements to the music of Steve Reich*, die in 1982 in première ging. De 'nieuwe dans' sloeg in als een bom en wordt nog altijd beschouwd als het beginpunt van de hedendaagse dans. Voor deze choreografie haalde De Keersmaeker haar inspiratie uit haar kinderjaren, poppenspelen, hinkelen, opgroeien, leren dansen,... (wat duidelijk tot uiting komt in de keuze van kleidij).

Er wordt geen verhaal verteld en de dans bevat geen personages. Samen met Michèle Anne De Mey danst De Keersmaeker deze choreografie in vier delen: *Piano Phase*, *Come out*, *Violin Phase* (dit stuk danst De Keersmaeker solo) en *Clapping music*.

In diezelfde jaren richt De Keersmaeker het dansgezelschap Rosas op, waarmee ze meerdere producties op poten zet in relatief kleine zalen. In Vlaanderen brengt deze vernieuwing in de kunsten een nieuwe generatie van theatermakers, componisten, kunstenaars en schrijvers teweeg. Vanaf 1988 danst Rosas op grotere podia, voor een groter publiek. Het succes blijft niet uit: op nationaal en internationaal krijgt Anne Theresa De Keersmaeker grote erkenning en navolging.

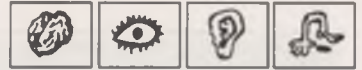
Samen met De Munt Richt Rosas in 1995 een nieuwe dansschool op, P.A.R.T.S. = Performing Arts Research and Training Studios. Deze school in Brussel (Vorst) wordt het centrum van de hedendaagse dans, met studenten over de hele wereld. Met haar choreografieën blijft De Keersmaeker vernieuwen: de productie in 1997 *Just Before* zorgt voor een eerste samengaan van dans en tekst. Dit samengaan wordt later verder uitgediept in producties in samenwerking met het theatergezelschap STAN. De samenwerking komt tot haar hoogtepunt in 2000 met de productie *In real time*. Op het podium ontstaat er een dialoog tussen de dansers van Rosas, het theatergezelschap STAN en het jazz-ensemble *Aka Moon*. 2001 betekende voor Anne Theresa De Keersmaeker een terugkeer naar de pure dans, met producties zoals *Rain*, opnieuw met muziek van Steve Reich. Ook de huidige producties die met de start van het nieuwe seizoen in première zullen gaan, worden gekenmerkt door het verlangen naar de terugkeer tot zuivere dans. Maar 2002 betekent ook het 20-jarige bestaan van Rosas. Ter ere van deze gelegenheid heeft Thierry de Mey, die al eerder producties van Rosas verfilmde, de eerste choreografie van De Keersmaeker, nl. *Fase, four movements to the music of Steve Reich* op film gezet. Er wordt nu gefilmd op locatie vb. in een loods, een leeg kantoorgebouw, zelfs in het Zoniënwoud waar Anne Theresa De Keersmaeker op een met zand bestrooit platform haar prachtige solo danst, en hierbij met de bewegingen van haar voeten patronen maakt in het zand.

Voor wie geïnteresseerd is: info over de voorstellingen en tickets kan je vinden op "<http://www.rosas.be>" of "<http://www.lamonnaie.be>".

Esther Severi

de cultuurkrant

trefcentrum Y' - dienst cultuur (02)629.23.25 <http://www.vub.ac.be/cultuur>

CONCERT + FILM // KULTUURKAFFEE

FILM // KULTUURKAFFEE

Metarythmes

de l'air (B)

begeleiden Tod Browning's
DRACULA (USA) 1931

DJ: 2u-turn

Christiaan Leroy: piano, percussie, synthesizer

Philippe Saevez: klarinet

Joad Bedeur: contrabas

Jeannot Gilis: viool

Pierre Narcisse: percussie

Het klassieke verhaal van Bram Stoker inspireerde menig regisseur tot een verfilming. Toch is en blijft de originele versie van Tod Browning uit 1931 de meest tijdloze.

Het imposante kasteel van Graaf Dracula toont onheilspellend uit boven de Karpatenen en hij zaait angst in de harten van Transylvanie. Wanneer hij in Londen ontscheept houdt hij de perplexe Londenaren in de ban... Bela Lugosi zorgt voor een onvergetelijke en ijszeggende vertolking van 's werelds populairste vampier Dracula. Toen Tod Brownings Dracula in 1931 met veel succes werd uitgebracht, bestond die enkel uit geluidsfragmenten zoals het huilen van wind, het kraken van trappen, het wapperen van de zwarte cape en Tsjajkovski's Zwanenmeer. Dit laatste was nooit voor de film bedoeld.

Christiaan Leroy heeft al zijn registers opengetrokken om deze film van nieuwe muziek te voorzien. Samen met 'Les Metarythmes de l'air' heeft hij een juweeltje gecomponeerd.

Is.m. 20^e Brussels International Festival van de Fantastische Thriller en Science-Fiction Film.

donderdag 14 februari 2002, 22u, Kultuurkaffee, gratis

THEATER // GALERY'

Le Colporteur d'images

De ze kandidatuur Romaanse talen nodigt u uit op de jaarlijkse
Mise en voix et en espace

op een tekst van
Anne Queaemond en Laurent Berman
(Editions Alternatives, 1986, 1997)

Mise en scène Catherine Mailleux
Inlichtingen: Ev. Namenwirth,
tel: 02 629.2682 of
Mevrouw Hanegreefs,
secre.I.TO 02 629.2607 of bij
alle studenten van de ze kandidatuur.

donderdag 21 maart 2002, GalerY'

€tica!

Drie avonden lang vertonen wij een aantal episodes uit de gelijknamige documentaire televisieserie, gebaseerd op het boek van Cathal Tohill en Pete Tombs: "Immoral Tales: European Sex & Horror Movies 1956-1984".

Eurotica biedt een uitgebreide en fascinerende kijk in de onderbuik van de Europese cinema, van Spaans-Italiaanse cinema Bis tot Franse série Z. Het is een exploratie van het meest miskenende en vaak onderschatte gebied van artistieke filmproductie uit de jaren zestig en zeventig, gekarakteriseerd door een hybride mengeling van sex, horror en chirurgie. Dit resulteert in een trits bizarre en visueel verbazingwekkende films met ronkende titels als „Vampyrus Lesbos“, „Levres de Sang“ en „I am Frigid.Why?“. Aan de hand van vele fragmenten uit de meest erotische, huiveringwekkende, taboedoorbrekende en godlasterende rolprenten van genrejongleurs als Jean Rollin, Jess Franco, Mario Bava en Lucio Fulci wordt een intrigerend beeld opgehangen van deze unieke en helaas voortijdig gekortwiekte Europese creatieve opstoot. Genrespecialist Pete Tombs zal aanwezig zijn om u doorheen de vette brokken Europese trash te loodsen.

i.s.m.

25, 26 & 27 maart 2002, 20u, Kultuurkaffee, gratis

FILM // KULTUURKAFFEE

€tica France

Vampires and Virgins: The films of Jean Rollin

Jean Rollin is one of continental cinema's most famous makers of horro-tica. His speciality is sexy vampire movies featuring luscious lovelies in various states of undress. We interview the man behind the movies and discover a sensitive artist who is often reviled in his native France but treated like a hero in the US and Britain

French Blue: A concise history of the French sex movie

France has always been seen as a little bit naughty, a little bit ooh, la la! Here we look at the French sexy film business, from Brigitte Bardot to the hard core 80's. Lots of great clips and funny accents. Interviews with porn pioneer Francis Mischkind, porn star Brigitte Lahale and porn pundit Pierre Rheinhardt, the first Frenchman to make a hard core film in 3D.

The Pope of Perversion: The films of Jose Benazerof

The eminence grise of French porno, Jose Benazerof. He's still at work, making porno movies in his 70's, and still provoking controversy. Recently he was awarded the „Golden Penis“ by his fellow sex-film makers at the same time as a retrospective of his films was being screened at France's prestigious cinemathèque. A self avowed revolutionary who drives a Porsche and has a villa in the south of France, Benazerof is a man composed of contradictions and strong opinions

I am a Nymphomaniac: The films of Max Pécas

The classy erotica of Max Pécas. If Benazerof is the Pope of Perversion, Pécas is its Cardinal Sin. An urbane and cultured guy who got into the movies by accident, Pécas helped to define the sexy sixties in France, on the way discovering such Euro starlets as Elke Sommer, Anne Libert and Sandra Julien.

maandag 25 maart 2002, 20u, Kultuurkaffee, gratis

€tica Spain-Italy

From Barcelona to Tunbridge Wells: The films of Jose Larraz

How does Spanish sex 'n horror film maestro Jose Larraz come to be living in the sleepy suburbs? We explore the life and times of this wild and crazy guy who caused a sensation at Cannes with his film SYMPTOMS. We interview Larraz, producer Brian Smedley-Aston and we track down former ON THE BUSES and Benny Hill star Marianne Morris, now a successful business woman, who talks for the first time about the steamy goings-on in Larraz's sex and horror classic VAMPYRES.

The Diabolical Mr Franco: The films of Jess Franco

The life and times of Jess Franco, European cinema's foremost rebel. One time assistant to Orson Welles, he made the first Spanish porn film, and features in the Guinness Book of Records as the most prolific film maker of all time, with over 200 features to his credit. Interviews with Monica Swinn, Jess Franco, Michel Lemoine, Daniel Lesoeur and Nigel Wingrove.

Blood and Sand: All you ever wanted to know about Spanish Horror

Classic Spanish horror is different from that produced by other countries: it's gorier and grittier, more down to earth. The vampires are as likely to be gap-toothed old geezers as they are to be nubile young lovelies. Spain has produced its own horror star in the beefy Paul Naschy who played Waldemar the werewolf in more than a dozen films. We interview señor Naschy and several of his female co-stars, including the lovely Caroline Munro

Blood and Black Lace: A Short History of the Italian Horror Film

From the early 1960's to the mid 1970's, Italian film makers churned out a series of baroque and bloody horror thrillers that, at their best, were slick, stylish and dressed to kill. A breezy look at the life and films of Mario Bava, Dario Argento and Lucio Fulci, Features interviews with Erika Blanc, Orhidea de Santis, Daniela Giordano and Al Festa

dinsdag 26 maart 2002, 20u, Kulturkaffee, gratis

€tica Europe

Introduction by Ernest Mathys «VUB», Xavier Mendik «University College Northampton» and Pete Tomba

Dr in the Madhouse: The mad doctor in the Euro-exploiter

Ever since the days of Frankenstein, mad doctors and obsessed scientists have been the mainstay of the horror movie. In Euro horror, the nutty professor is often an obsessed romantic, seeking a perfection he can never find in real life.

Strange Behaviour: Eurocine: A Life

A profile of the Paris based production company Eurocine. For nearly 50 years, this family-run business have been turning out the most amazing Euro-schlock. From striptease movies and sexy crime thrillers in the 1950's, they progressed through horror (THE AWFUL DR ORLOFF) to women in prison and 'nasty Nazi' movies (SPECIAL TRAIN FOR HITLER). Despite their low rent image they have managed to persuade stars like Christopher Lee and Mark Hamill (the original Luke Skywalker) to star in their projects.

So Sweet, So Perverse: Women in Euro-exploiters! and how to survive them!

The wild world of the Euro girls. A look at all the fabulous glamour queens who fleshed out the films of the 60's, 70's and 80's. Interviewees include Italy's horror queen, Erika Blanc, former hard core star Brigitte Lahaie, and Miss Italy of 1966, Daniela Giordano, star of the film FOUR TIMES THAT NIGHT

The Blood Beast: The films of Mike Reeves

Michael Reeves was the great white hope of the British horror film. When he died in mysterious circumstances at the age of 26 he left behind only 3 completed films, the last of them, WITCHFINDER GENERAL is today considered a masterpiece. We look at the legacy of this tragic figure whose short life touched so many people. Interviews with TV star Ian Ogilvy who starred in all of Reeves' features; with award winning author Ian Sinclair who used to sleep on the floor of Reeves' luxurious Mayfair pad in the 60's; and Paul Maslansky, who produced Reeves' first film and then went on to coin it with the POLICE ACADEMY series.

woensdag 27 maart 2002, 20u, Kulturkaffee, gratis

Keep on running

Naar aloude traditie wordt door de studenten minstens één 'loopse' activiteit georganiseerd. Vroeger was dit nog een 24-urenloop, maar deze spartaanse tijden zijn gelukkig of helaas voorbij. Het werden 12 uren en vanaf dit academiejaar is er een totaal nieuw concept uitgewerkt.

Om de herinnering levendig te houden doken de cultuurpraesessen, gegroepeerd onder de naam Cultuurforum, in de verschillende VUB-archieffkasten en haalden oude affiches, vergeelde foto's... weer boven en presenteren u een heuse 'loopevenementen-retrospectieve'.

van 27 maart 2002 tot 15 april 2002, in GalerY'

Slacktone (USA)

DJ: fm brussel

Dusty Watson: drum
Dave Wronski: gitaar
Sam Boller: bas

Op het KK-podium stellen we regelmatig de groten uit de surfwereld aan een uitgelezen publiek voor. Na Jon & the Nightriders en Surf Kings is het nu tijd voor Slacktone.

Zo'n optreden is een belevenis op zich. De drummer (-How can he hold on to those sticks? I'll never know.-), de gitarist (die zijn gitaren en versterkers zelf bouwt), en de bas-sist (een podiumbeest) zijn drie enthousiastelingen met een onmiskenbare virtuositeit.

Voor de gemiddelde muziekiefhebber is het niet makkelijk er een rode draad in te zien, maar u kan ook gewoon even uw ogen sluiten en gaan surfen in Hawaï.

donderdag 28 februari 2002, 22u, Kulturkaffee, gratis

